

Lovforslag nr. L 69. Fremsat den 6. november 2002 af skatteministeren (Svend Erik Hovmand)

Forslag

til

Lov om ændring af momsloven¹⁾

(Moms på ydelser leveret ad elektronisk vej og momsfakturering, herunder elektronisk, samt tilpasninger til EU-regler om beskatningssted)

§ 1

I lov om merværdiafgift (momsloven), jf. lov-bekendtgørelse nr. 804 af 16. august 2000, som ændret ved § 2 i lov nr. 165 af 15. marts 2000, § 32 i lov nr. 1029 af 22. november 2000, § 3 i lov nr. 1299 af 20. december 2000, § 1 i lov nr. 1088 af 19. december 2001, § 1 i lov nr. 291 af 15. maj 2002 og § 22 i lov nr. 409 af 16. juni 2002, foretages følgende ændringer:

1. §§ 15, 16, 17 og 18 affattes således:

»§ 15. Leveringsstedet for ydelser er her i landet, når ydelsen leveres af en afgiftspligtig person, der her har etableret enten stedet for sin økonomiske virksomhed eller et fast forretningssted, hvorfra ydelsen leveres, eller i mangel heraf har bopæl eller sædvanligt opholdssted her, jf. dog stk. 2-4 og §§ 16-21.

Stk. 2. Leveringsstedet er her i landet for de i nr. 1-11 nævnte ydelser, der leveres fra et andet EU-land til en afgiftspligtig person her i landet. For de i nr. 1-10 nævnte ydelser er leveringsstedet dog ikke her i landet, hvis ydelsen faktisk benyttes eller udnyttes uden for EU.

1) Hel eller delvis overdragelse af ophavsrettigheder, patentrettigheder, licensrettigheder, retten til varemærker, fællesmærker og mønstre og andre lignende rettigheder.

- 2) Reklameydelser.
- 3) Ydelser fra rådgivningsvirksomheder, ingeniører, projekteringsvirksomheder, advokater og revisorer samt andre lignende ydelser, databehandling og meddelelse af oplysninger.
- 4) Påtagelse af forpligtelse til helt eller delvis at undlade udøvelse af en erhvervsmæssig virksomhed eller brug af en af de rettigheder, der er nævnt i dette stykke.
- 5) Bank-, finansierings- og forsikringsvirksomhed, bortset fra udlejning af bankboks.
- 6) Levering af arbejdskraft.
- 7) Udlejning af løsørengenstande, bortset fra transportmidler.
- 8) Ydelser, der udføres af formidlere, som handler i andres navn og for andres regning, når formidlerens virksomhed vedrører levering af ydelser som nævnt i dette stykke.
- 9) Teleydelser.
- 10) Radio- og tv-spredningstjenester.
- 11) Elektronisk leverede tjenesteydelser, herunder blandt andet levering af web-steder, fjernvedligeholdelse af software og hardware, levering og ajourføring af software, levering af billeder, tekster og information og tilrådgivningsstilling af databaser, levering af musik eller film, spil, herunder ha-

¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Rådets direktiv 2001/115/EF af 20. december 2001 om ændring af direktiv 77/388/EØF med henblik på forenkling, modernisering og harmonisering af kravene til fakturering med hensyn til merværdiafgift (EF-Tidende 2002, L 15/24) og bestemmelser, der gennemfører Rådets direktiv 2002/38/EF af 7. maj 2002 om ændring og midlertidig ændring af direktiv 77/388/EØF hvad angår merværdiafgiftssystemet for radio- og tv-spredningstjenester og visse elektronisk leverede tjenesteydelser (EF-Tidende 2002, L 128/41).

sardspil eller spil om penge, udsendelser eller politiske, kulturelle og kunstneriske begivenheder, sportsbegivenheder, videnskabelige begivenheder eller underholdning.

Stk. 3. Leveringsstedet for de ydelser, der er nævnt i stk. 2, og som leveres fra steder uden for EU, er her i landet i følgende tilfælde:

- 1) Når de i stk. 2, nr. 1-10, nævnte ydelser leveres til en aftager her i landet, hvis ydelsen faktisk benyttes eller udnyttes her i landet.
- 2) Når de i stk. 2, nr. 11, nævnte ydelser leveres til en aftager her i landet.

Stk. 4. Leveringsstedet for de ydelser, der er nævnt i stk. 2, og som leveres af en afgiftspligtig person her i landet, er ikke her i landet i følgende tilfælde:

- 1) Når de i stk. 2, nr. 1-10, nævnte ydelser leveres til en aftager her i landet, hvis ydelsen faktisk benyttes eller udnyttes uden for EU.
- 2) Når ydelserne leveres til en afgiftspligtig person i et andet EU-land.
- 3) Når de i stk. 2, nr. 1-10, nævnte ydelser leveres til en ikke afgiftspligtig person i et andet EU-land, hvis ydelsen faktisk benyttes eller udnyttes uden for EU.
- 4) Når de i stk. 2, nr. 1-10, nævnte ydelser leveres til en aftager uden for EU, medmindre ydelsen faktisk benyttes eller udnyttes her i landet.
- 5) Når de i stk. 2, nr. 11, nævnte ydelser leveres til en aftager uden for EU.

§ 16. Leveringsstedet for udlejning af transportmidler er ikke her i landet, hvis transportmidlet faktisk benyttes uden for EU, jf. § 15, stk. 1.

Stk. 2. Leveringsstedet for udlejning af transportmidler til en afgiftspligtig person er her i landet, når ydelsen leveres af en afgiftspligtig person uden for EU, og transportmidlet faktisk benyttes her i landet.

§ 17. Leveringsstedet for ydelser er her i landet, når ydelsen vedrører fast ejendom, der er beliggende her, herunder ydelser fra ejendoms-mæglere, ejendomshandlere og sagkyndige, samt arkitekters og tilsynsførendes ydelser vedrørende forberedelse eller samordning af bygearbejder. Leveringsstedet for ydelser vedrørende fast ejendom, der er beliggende i udlandet, er ikke her i landet.

§ 18. Leveringsstedet for følgende ydelser er her i landet, når ydelsen faktisk præsteres her, og

ikke her i landet, når ydelsen faktisk præsteres i udlandet:

- 1) Aktiviteter inden for kunst og kultur, sport, underholdning, undervisning, videnskab og lignende.
- 2) Sagkyndig vurdering af løsøregenstande, jf. dog stk. 2.
- 3) Arbejde udført på løsøregenstande, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Leveringsstedet for sagkyndig vurdering af løsøregenstande samt arbejde udført på løsøregenstande er ikke her i landet, når aftageren af ydelsen er registreret for merværdiafgift i et andet EU-land og varerne forsendes eller transporteres til udlandet. Leveringsstedet er dog her i landet, når ydelsen præsteres i et andet EU-land og varen forsendes eller transporteres ud af det pågældende EU-land, når aftageren af ydelsen er registreret her.«.

2. I § 21 ændres »§ 18« til: »§ 15, stk. 2«.

3. I § 21, nr. 3, ændres to steder »er afgiftspligtig« til: »foretages«.

4. § 42, stk. 5, sidste pkt., affattes således:

»Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om udlejers pligt til at give oplysninger til brug for beregning af fradraget.«.

5. § 52 ophæves og i stedet indsættes:

»§ 52. Enhver registreret virksomhed skal for levering af varer og ydelser bortset fra de af § 13 omfattede udstede en faktura til modtageren (kunden). Hvis hele eller en del af en leverance kræves betalt, inden leverancen er afsluttet, skal der udstedes særskilt faktura herfor.

Stk. 2. Faktureringspligten anses for opfyldt, hvis den registrerede virksomheds kunde udsteder en faktura. Det er en betingelse, at der foreligger en forud indgået aftale mellem den registrerede virksomhed og kunden, og at der er fastlagt en fremgangsmåde, hvorefter den registrerede virksomhed godkender hver enkelt faktura.

Stk. 3. Faktureringspligten anses også for opfyldt, hvis en tredjeperson i den registrerede virksomheds navn og for dennes regning udsteder en faktura til modtageren af varen eller tjenesteydelsen.

Stk. 4. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om krav til faktureringen som nævnt i stk. 1-3, herunder om fravigelse af fakturakravene for bestemte typer af salg.

Stk. 5. Sker der efter fakturaens udstedelse returnering af varer, skal der udstedes kreditnota. Det samme gælder, hvis leverandøren efter fakturaens udstedelse giver afslag i prisen. Finder efterbetaling sted, skal der udstedes faktura for efterbetalingen.

Stk. 6. Virksomheder, der ikke er registreret, samt registrerede virksomheder, der leverer ikke-afgiftspligtige varer og ydelser, må ikke på fakturaen anføre afgiftsbeløb eller anden angivelse af, at fakturabeløbet indbefatter afgift. Modtager virksomheden en af en kunde eller en tredjeperson udstedt faktura, hvorpå der er anført afgiftsbeløb eller anden angivelse af, at afregningen indbefatter afgift, skal virksomheden gøre den, der har udstedt fakturaen, opmærksom herpå og tilbagebetale modtagne afgiftsbeløb.

Stk. 7. Virksomheder, der i strid med stk. 6 på en faktura anfører afgiftsbeløb eller anden angivelse af, at fakturabeløbet indbefatter afgift, skal indbetale afgiftsbeløbet til de statslige told- og skattemyndigheder. Det samme gælder, hvis en virksomhed på en faktura anfører afgift med et for stort beløb eller på en faktura over leverancer, hvoraf der ikke skal betales afgift, anfører afgiftsbeløb eller anden angivelse af, at fakturabeløbet indbefatter afgift. Indbetaling kan dog undlades, hvis fejlen berigtiges over for køberen.

Stk. 8. Ved prisangivelser for varer og ydelser skal det tydeligt tilkendegives, hvis prisen ikke indbefatter afgift efter denne lov.

§ 52 a. Enhver registreret virksomhed skal sørge for opbevaring af kopier af fakturaer, som udstedes af virksomheden selv, af virksomhedens kunde eller af en tredjeperson, og for opbevaring af kreditnotaer samt af fakturaer, som virksomheden har modtaget, jf. § 52.

Stk. 2. En virksomhed kan opbevare udstedte eller modtagne elektroniske fakturaer i et andet land på betingelse af, at virksomheden meddeler de statslige told- og skattemyndigheder opbevaringsstedet. Herudover skal opbevaring i et andet land af elektroniske fakturaer ske på de betingelser, som er nævnt i stk. 3 og 4.

Stk. 3. Med henblik på kontrol har de statslige told- og skattemyndigheder efter anmodning til enhver tid og uden unødigt forsinkelse ret til fuld elektronisk onlineadgang, downloading og anvendelse af udstedte eller modtagne fakturaer, som en virksomhed opbevarer ad elektronisk vej i et andet land.

Stk. 4. Opbevaring af elektroniske fakturaer kan ikke ske i et land uden for EU, med hvilket der ikke findes noget retligt instrument vedrørende gensidig bistand med en retsvirkning, der svarer til reglerne i direktiv 76/308/EØF og 77/799/EØF og forordning (EØF) nr. 218/92 og til den i stk. 3 nævnte ret til elektronisk adgang, downloading og anvendelse.«.

6. Kapitel 16 affattes således:

»Kapitel 16

Særordning for tredjelandsvirksomheder, der leverer elektroniske tjenesteydelser til ikke afgiftspligtige personer inden for EU

§ 66. En tredjelandsvirksomhed, jf. stk. 2, litra a, der leverer tjenesteydelser som nævnt i § 15, stk. 2, nr. 11, kan vælge at tilslutte sig særordningen for tredjelandsvirksomheder, der leverer elektroniske tjenesteydelser til ikke afgiftspligtige personer inden for EU.

Stk. 2. Ved anvendelse af reglerne om særordningen forstås ved:

- »tredjelandsvirksomhed«, en afgiftspligtig person, som hverken har etableret hjemstedet for sin virksomhed eller har et fast forretningssted inden for EU's område, og som ikke på anden måde kræves momsregistreret i et EU-land.
- »elektroniske tjenesteydelser« og »elektronisk leverede tjenesteydelser«, de tjenesteydelser, der henvises til i § 15, stk. 2, nr. 11.
- »identifikationsmedlemsland«, det medlemsland, som tredjelandsvirksomheden vælger at kontakte for at anmelde, hvornår virksomhed som afgiftspligtig inden for EU's område påbegyndes efter reglerne om særordningen.
- »forbrugsmedlemsland«, det medlemsland, hvor leveringen af elektroniske tjenesteydelser til ikke afgiftspligtige personer anses for at finde sted.
- »afgiftsangivelse«, en angivelse, som indeholder de oplysninger, der er nødvendige for at fastlægge det afgiftsbeløb, der skal opkræves i hvert medlemsland.

Stk. 3. En tredjelandsvirksomhed, som ønsker at tilslutte sig særordningen med Danmark som identifikationsmedlemsland, skal til de statslige told- og skattemyndigheder anmelde påbegyndelse af virksomhed som afgiftspligtig inden for EU. Virksomheden skal endvidere anmelde æn-

dring og ophør af virksomhed, hvis denne ikke mere er omfattet af særordningen. Anmeldelser skal ske elektronisk.

Stk. 4. Når en tredjelandsvirksomhed har tilsluttet sig særordningen, finder ordningen anvendelse på alle virksomhedens leveringer af elektroniske tjenesteydelser til ikke afgiftspligtige personer inden for EU. De i 1. pkt. nævnte leveringer beskattes med forbrugsmedlemslandets afgiftssats (normalsatsen).

Stk. 5. Tredjelandsvirksomheden afmeldes og udelukkes fra særordningen, hvis:

- a) tredjelandsvirksomheden meddeler, at den ikke længere præsterer elektroniske tjenesteydelser, eller
- b) det på anden måde kan antages, at tredjelandsvirksomhedens afgiftspligtige aktiviteter er bragt til ophør, eller
- c) tredjelandsvirksomheden ikke længere opfylder betingelserne for at anvende særordningen, eller
- d) tredjelandsvirksomheden til stadighed undlader at rette sig efter reglerne for særordningen.

Stk. 6. Tredjelandsvirksomheden skal med udgangspunkt i det efter stk. 8 førte regnskab til de statslige told- og skattemyndigheder elektronisk indsende en afgiftsangivelse for hvert kvartal (afgiftsperiode), uanset om der er leveret elektroniske tjenesteydelser eller ej. Angivelsen skal indsendes inden for 20 dage efter udgangen af

den afgiftsperiode, som angivelsen vedrører. Tredjelandsvirksomheden skal indbetale afgiften til de statslige told- og skattemyndigheder, samtidig med at afgiftsangivelsen indsendes.

Stk. 7. Tredjelandsvirksomheden kan få godtgjort afgift efter reglerne i § 45, stk. 1.

Stk. 8. Med henblik på, at de statslige told- og skattemyndigheder kan fastslå, at den i stk. 6 nævnte angivelse er korrekt, skal tredjelandsvirksomheden føre et regnskab med de transaktioner, der er omfattet af særordningen. Dette regnskab skal efter anmodning fra de statslige told- og skattemyndigheder gøres elektronisk tilgængeligt for disse myndigheder. Dette skal ske inden for en tidsfrist, som de statslige told- og skattemyndigheder fastsætter i anmodningen. Regnskabet skal opbevares i en periode på ti år fra udgangen af det år, hvor transaktionen blev foretaget.

Stk. 9. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om særordningen for tredjelandsvirksomheder, der leverer elektroniske tjenesteydelser til ikke afgiftspligtige personer inden for EU.«.

§ 2

Stk. 1. § 1, nr. 1, 2, 3 og 6, træder i kraft den 1. juli 2003.

Stk. 2. § 1, nr. 4 og 5, træder i kraft den 1. januar 2004.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Formål

Lovforslaget består af tre dele:

For det *første* gennemfører lovforslaget et direktiv om ændring af 6. momsdirektiv med hensyn til moms på radio- og tv-spredningstjenester og tjenesteydelser leveret ad elektronisk vej. Dette direktiv er EU-medlemslandene forpligtet til at gennemføre med virkning fra og med 1. juli 2003.

For det *andet* gennemfører lovforslaget et direktiv om ændring af 6. momsdirektiv med hensyn til harmonisering af momsfakturering, herunder elektronisk momsfakturering. Dette direktiv er EU-medlemslandene forpligtet til at gennemføre med virkning fra og med 1. januar 2004.

For det *tredje* gennemfører lovforslaget visse tilpasninger til de gældende regler om leveringsstedet (beskatningsstedet) i 6. momsdirektiv.

Moms på ydelser leveret ad elektronisk vej

Denne del af lovforslaget gennemfører Rådets direktiv 2002/38/EF af 7. maj 2002 om ændring og midlertidig ændring af direktiv 77/388/EØF hvad angår merværdiafgiftssystemet for radio- og tv-spredningstjenester og visse elektronisk leverede tjenesteydelser (EF-Tidende 2002, L 128/41). Direktivet er gengivet som bilag A til dette lovforslag.

Direktivet indfører klarere regler på området.

Formålet med det nye direktiv er blandt andet at forbedre EU-virksomheders, herunder danske virksomheders, konkurrencemæssige situation i forhold til virksomheder etableret uden for EU (tredjelandsvirksomheder).

Efter direktivet skal medlemslandene med virkning fra 1. juli 2003 indføre regler om, at salg af digitale tjenesteydelser ud af EU skal være fritaget for moms, at salg i EU af disse ydelser skal være momspligtigt, og at ydelserne skal beskattes med normalmomssatsen (med undtagelse af radio- og tv-spredningstjenesteydelser, hvor landene efter gældende regler kan anvende reduceret momssats).

Der indføres en overgangsordning, som skal virke i 3 år. Under overgangsordningen skal salg af digitale tjenesteydelser fra tredjelandsvirksomheder til private i EU pålægges moms efter princippet om beskatning i forbrugslandet.

De tredjelandsvirksomheder, som ønsker det, kan vælge kun at lade sig registrere i og betale moms til ét EU-land (et såkaldt identifikationsmedlemsland), som formidler betalingerne videre til rette forbrugsland.

I overgangsperioden skal salg fra EU-virksomheder til private forbrugere i andre EU-lande som hidtil beskattes i sælgerens hjemland.

Det er hensigten, at den midlertidige 3-årige ordning skal afløses af en endelig ordning baseret på principper om ikke-diskrimination og beskatning i forbrugslandet.

Momsfakturering, herunder elektronisk

Forslaget gennemfører Rådets direktiv 2001/115/EF af 20. december 2001 om ændring af direktiv 77/388/EØF med henblik på forenkling, modernisering og harmonisering af kravene til fakturering med hensyn til merværdiafgift (EF-Tidende 2002, L 15/24). Direktivet er gengivet som bilag C til dette lovforslag.

Direktivet skal gennemføres i national lovgivning med virkning fra 1. januar 2004.

Direktivet indeholder regler om elektronisk moms-fakturering. Efter disse regler skal en elektronisk momsfakturas oprindelses-ægtighed og indholds-integritet sikres, men ikke nødvendigvis i form af et obligatorisk krav om elektronisk signatur. Efter direktivet får danske virksomheder bedre mulighed for at opbevare elektroniske momsfakturaer i udlandet.

Med hensyn til papirmomsfakturaer kan de gældende danske regler i det væsentlige opretholdes.

Tilpasninger til 6. momsdirektiv

Forslaget tilpasser nogle bestemmelser i momsloven om leveringsstedet (beskatningsstedet) til de tilsvarende bestemmelser i 6. momsdirektiv, såvel sprogligt som indholdsmæssigt. Forslaget ændrer dele af momslovens bestemmelser om beskatningsstedet

ved levering af tjenesteydelser. Efter lovforslaget ændres disse bestemmelser også som et led i gennemførelsen af direktivet om moms på radio- og tv-spredningstjenester og elektroniske tjenesteydelser.

2. Indholdet af lovforslaget

Moms på ydelser leveret ad elektronisk vej

Efter de gældende momsregler i EU er der ikke moms på leverancer af elektroniske tjenesteydelser til private forbrugere i EU fra virksomheder, der er etableret i lande uden for EU (tredjelande).

Hvis levering til private forbrugere i et EU-land sker fra en virksomhed etableret i et EU-land, pålægges der moms i virksomhedens hjemland. Det vil sige, at ikke alene EU-virksomheders leverancer til private i andre EU-lande, men også EU-virksomheders leverancer til private i tredjelande, pålægges moms.

Disse regler fører til en uholdbar konkurrenceforvridning, der stiller EU-virksomheder i en ufordelagtig position i forhold til tredjelandsvirksomheder.

Der er også behov for at ændre momsreglerne for at kunne tage højde for den teknologiske udvikling, som muliggør elektronisk levering af ydelser.

Endvidere er de gældende momsregler for radio- og tv-spredningstjenester og elektronisk leverede tjenesteydelser ikke tilstrækkeligt klare og fyldestgørende.

Med Rådets direktiv 2002/38/EF indføres der harmoniserede momsregler for radio- og tv-spredningstjenester og elektronisk leverede tjenesteydelser.

Når direktivet gennemføres i medlemslandene med virkning fra og med 1. juli 2003, fjernes den ufordelagtige konkurrenceforvridning for EU-virksomheder i forhold til tredjelandsvirksomheder. Dette sker som et led i at få det indre marked til at fungere mere tilfredsstillende.

Efter direktivet og lovforslaget skal der ikke betales moms af salg af elektronisk leverede tjenesteydelser, når EU-virksomheder sælger ydelserne til kunder i tredjelande.

Når en elektronisk tjenesteydelse sælges til private forbrugere i EU af virksomheder etableret i et andet EU-land, skal ydelsen efter direktiv og lovforslag pålægges moms i virksomhedens hjemland. Er kunden i det andet EU-land en erhvervsvirksomhed, pålægges den elektroniske tjenesteydelse derimod moms i kundens hjemland, det såkaldte forbrugsland. Tredjelandsvirksomheder skal ikke momsregistreres i EU for salg til EU-erhvervs-kunder.

Endvidere gennemfører direktivet og lovforslaget regler, hvorefter en elektronisk tjenesteydelse pålæg-

ges moms i EU-forbrugslandet, når ydelsen leveres fra en tredjelandsvirksomhed til en privat forbruger i EU.

For at gøre det lettere for tredjelandsvirksomheder, der leverer elektroniske tjenesteydelser til private i EU, at overholde de afgiftsmæssige forpligtelser, indføres der regler om en særordning for disse virksomheders salg af elektroniske tjenesteydelser til private forbrugere i EU. En tredjelandsvirksomhed kan frivilligt vælge at benytte denne særordning for salg til private i EU.

Hvis tredjelandsvirksomheden vælger særordningen, kan den nøjes med at lade sig identificere i et enkelt medlemsland. Tredjelandsvirksomheden kan frit vælge, hvilket medlemsland den vil lade sig identificere i. Dette land betegnes identifikationsmedlemsland.

Tredjelandsvirksomheder under særordningen opnår således forenklede procedurer i forhold til de almindelige regler, hvorefter en tredjelandsvirksomhed, der sælger elektroniske tjenesteydelser til private i EU, skal momsregistreres i hvert enkelt EU-land, som virksomheden sælger til, dvs. i op til 15 forskellige lande.

En tredjelandsvirksomhed, der tilslutter sig særordningen, opnår også fælles regler om angivelse og betaling af moms af salg af elektronisk leverede tjenesteydelser til private i EU. Efter reglerne om særordningen skal tredjelandsvirksomheden til de statslige told- og skattemyndigheder elektronisk indsende en afgiftsangivelse for hvert kvartal (afgiftsperiode), uanset om der er leveret elektroniske tjenesteydelser eller ej. Angivelsen skal indsendes inden for 20 dage efter udgangen af den afgiftsperiode, som angivelsen vedrører.

Tredjelandsvirksomheden angiver og indbetaler momsen til identifikationsmedlemslandet, som overfører momsen til de rette EU-forbrugslande. Momsen skal angives og afregnes med EU-forbrugslandets sats. Når tredjelandsvirksomheden sælger elektronisk leverede tjenesteydelser til private i flere EU-medlemslande, beskattes forbruget således med de forskellige forbrugslandes momssatser. Efter direktivet kan medlemslandene ikke anvende differentierede momssatser. Dette betyder, at landene skal anvende normalsatsen, dvs. 25 pct. for Danmarks vedkommende.

Det identifikationsmedlemsland, som tredjelandsvirksomheden vælger at lade sig registrere i, skal sørge for, at moms af tredjelandsvirksomhedens ydelser opkræves og overføres til rette forbrugsmedlemsland. De nærmere regler herom er fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 792/2002 af 7. maj 2002 om midlertidig

ændring med hensyn til yderligere foranstaltninger vedrørende elektronisk handel af forordning (EØF) nr. 218/92 om administrativt samarbejde inden for området indirekte skatter (moms) (EF-Tidende 2002, L 128/1). Denne forordning er gengivet som bilag B til dette lovforslag.

En tredjelandsvirksomhed, som ikke tilmelder sig særordningen, er omfattet af de almindelige regler ved salg til private i EU. Det vil sige, at en tredjelandsvirksomhed, som ikke tilmelder sig særordningen, og som for eksempel sælger elektronisk leverede tjenesteydelser til private i alle 15 EU-lande, skal lade sig momsregistrere i alle 15 EU-lande og skal følge angivelses- og betalingsreglerne i hvert enkelt EU-land.

Den tredjelandsvirksomhed, der ønsker at benytte særordningen, skal opfylde kravene i Rådets direktiv 2002/38/EF og alle relevante gældende bestemmelser i det medlemsland, hvor tjenesteydelserne forbruges.

Identifikationsmedlemslandet kan under visse betingelser udelukke en tredjelandsvirksomhed fra særordningen.

Det medlemsland, hvori en tredjelandsvirksomhed har betalt moms med henblik på sine afgiftspligtige leverancer under særordningen, skal betale moms tilbage til tredjelandsvirksomheden. Tilbagebetalingen sker efter Rådets 13. momsdirektiv 86/560/EØF af 17. november 1986 (EF-Tidende 1986, L 326, 40), jf. momslovens § 45, stk. 1.

Efter direktivet er der tale om en midlertidig ordning, der som udgangspunkt skal gælde for en periode på tre år.

Efter præambelen til direktivet kan ordningen forlænges af praktiske årsager, men bør under alle omstændigheder, baseret på erfaringerne, revideres inden

tre år efter den 1. juli 2003, hvor ordningen skal sættes i gang.

Efter direktivets artikel 5 skal ordningen på grundlag af en rapport fra Kommissionen tages op til revision inden den 30. juni 2006. Dette kan ske på to måder:

- 1) Enten træffer Rådet i overensstemmelse med artikel 93 i traktaten (enstemmighed) foranstaltninger på et ikke-diskriminerende grundlag vedrørende en hensigtsmæssig elektronisk mekanisme med henblik på at pålægge, angive, opkræve og fordele afgiftsprovener fra elektronisk leverede tjenesteydelser med afgiftspligt på forbrugsstedet.
- 2) Eller Rådet træffer, på grundlag af et forslag fra Kommissionen, med enstemmighed afgørelse om at forlænge perioden for den midlertidige ordning, hvis dette af praktiske årsager skønnes nødvendigt.

Hvis den midlertidige ordning hverken afløses af en endelig ordning eller forlænges efter 3 år, vil de nu gældende regler gælde fra den 1. juli 2006.

Nedenfor er skematisk og i forenklet form vist forskellen på de gældende regler og lovforslagets/direktivets regler om beskatningsstedet for moms af salg af elektronisk leverede tjenesteydelser til private kunder.

Skema 1 viser forskellen på de gældende regler og direktivets og lovforslagets regler ved salg til private kunder i Danmark fra henholdsvis en dansk sælger, en tysk sælger (dvs. en virksomhed i andet EU-land) og en sælger etableret i USA (dvs. en tredjelandsvirksomhed).

Skema 2 viser forskellen på de gældende regler og direktivets regler ved danske virksomheders salg til en privat dansk kunde, en privat tysk kunde og en privat kunde i USA.

Skema 1. Den momsmæssige behandling ved virksomheders salg af digitale tjenester til private kunder i Danmark.

	Dansk sælger	Tysk sælger	USA-sælger
Gældende regler	25 pct. dansk moms	Tysk moms	Ingen moms i EU
Direktivets regler	25 pct. dansk moms	Tysk moms	25 pct. dansk moms

Skema 2. Den momsmæssige behandling ved danske virksomheders salg af digitale tjenester til private kunder.

	Dansk kunde	Tysk kunde	USA-kunde
Gældende regler	25 pct. dansk moms	25 pct. dansk moms	25 pct. dansk moms
Direktivets regler	25 pct. dansk moms	25 pct. dansk moms	Ingen moms i EU

Momsfakturering, herunder elektronisk

Efter de gældende regler er der i Rådets 6. momsdirektiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 kun fastsat relativt få krav til momsfakturering.

Det har således hidtil været op til medlemslandene selv at fastsætte de væsentlige regler om momsfakturering.

En forenkling af grænseoverskridende handelsprocedurer ses imidlertid bedst at kunne ske ved regler fastsat af fællesskabet.

Ifølge præambelen til direktivet om harmonisering af momsfakturering er 6. momsdirektivs gældende krav til momsfakturering ikke længere i overensstemmelse med udviklingen inden for de nye fakturerings-teknologier og -metoder.

I Kommissionens rapport om anden fase af SLIM-initiativet (enklere lovgivning for det indre marked) anbefales en undersøgelse af, hvilke momsoplysninger der er nødvendige på en faktura, og hvilke juridiske og tekniske krav der bør stilles til elektronisk fakturering.

I Rådets (Ecofin) konklusioner fra juni 1998 blev det understreget, at det med udviklingen af elektronisk handel var blevet nødvendigt at skabe en retlig ramme for anvendelse af elektronisk fakturering og samtidig bevare de fiskale myndigheders kontrolmuligheder.

For at sikre, at det indre marked kan fungere efter hensigten, er der i Rådets direktiv 2001/115/EF opstillet en harmoniseret liste over, hvilke oplysninger der skal anføres på momsfakturaer.

I direktivet er der på momsområdet også fastsat regler om selvfakturering og uddelegering af faktureringen i underentreprise.

Endelig er der i direktivet fastsat en række fælles fremgangsmåder for elektronisk momsfakturering og for elektronisk oplagring af momsfakturaer.

Dette lovforslag gennemfører de nødvendige ændringer i momsloven som følge af direktivet om momsfakturering.

De gældende danske regler kan i det væsentlige opretholdes. De danske regler skal dog ændres på de områder, der er nævnt nedenfor.

Der skal indføres regler om, at den momspligtige person (sælger) kan delegerede faktureringen til en tredjeperson.

Ved sammenligning med gældende danske regler udvides de obligatoriske oplysninger om moms på en faktura med oplysning om momssatsen, momsbeløbet, enhedsprisen og leveringsdatoen, forudsat at en sådan dato er fastsat og forskellig fra fakturaens udstedelsesdato.

En momsfakturas oprindelses-ægthed og indholdsintegritet skal sikres i forbindelse med elektronisk momsfakturering, men ikke nødvendigvis i form af et krav om elektronisk signatur.

Der skal indføres regler, som giver danske virksomheder mulighed for at opbevare elektroniske moms-fakturaer i andre EU-lande og i tredjelande, hvormed Danmark har indgået en retslig aftale vedrørende gensidig bistand og administrativt samarbejde med en retsvirkning, der svarer til EU-reglerne.

Det skal også være en betingelse for opbevaring af elektroniske momsfakturaer i et andet land, at virksomheden via fuld elektronisk onlineadgang stiller alle de således oplagrede fakturaer eller oplysninger til rådighed for de kompetente myndigheder i det EU-medlemsland, hvori den pågældende virksomhed er etableret.

Tilpasninger til 6. momsdirektiv

Forslaget gennemfører nogle tilpasninger til 6. momsdirektivs bestemmelser om leveringsstedet, dvs. beskatningsstedet.

Hovedreglen om leveringsstedet for ydelser er fastsat i momslovens § 15, stk. 1. Den væsentligste undtagelse fra denne regel findes i lovens § 18. For at få større sammenhæng i bestemmelserne foreslås det, at bestemmelserne i § 18 flyttes hen i umiddelbar tilknytning til hovedreglen.

Samtidig foreslås det, at alle de muligheder, som 6. momsdirektiv i art. 9, stk. 3, giver medlemslandene for at flytte leveringsstedet til det faktiske forbrugsland, anvendes, og bestemmelser herom indsættes i loven.

Det foreslås endvidere, at leveringsstedet for formidlingsydelser i lovens § 21, stk. 1, nr. 3, tilpasses ordlyden i 6. momsdirektivs art. 28 b, punkt E, nr. 3, idet den gældende ordlyd kan indebære en risiko for, at leveringsstedet fastlægges forskelligt i Danmark og i andre EU-lande.

3. Provenumæssige konsekvenser

Moms på ydelser leveret ad elektronisk vej

Forslaget vil umiddelbart føre til øgede momsindtægter fra virksomheder i tredjelande, der sælger ydelser leveret ad elektronisk vej til privatkunder i Danmark. Hvor leverancerne efter de hidtidige regler er momsfrie, vil de med forslaget blive momspligtige. Det gælder også selv om tredjelandsvirksomheden vælger at benytte sig af særordningen og kun lader sig momsregistrere i et enkelt medlemsland, det såkaldte identifikationsmedlemsland.

I modsat retning trækker, at danske virksomheder, der sælger til kunder i tredjelande, ikke skal afregne moms af salget, hvor der efter gældende regler skal pålægges 25 pct. moms, der tilfalder den danske stat. Dette vil isoleret set give et provenutab.

Forslagets umiddelbare provenumæssige konsekvenser er således dels et merprovenu ved moms på tredjelandsvirksomhedernes salg til danskere, dels et provenutab ved danske virksomheders salg til kunder i tredjelande. Forslaget vil derudover have nogle afledte konsekvenser.

For det første vil merprovenuet fra tredjelandes virksomheder blive modereret, hvis virksomheder i tredjelande i stigende grad bliver etableret i et EU-land frem for at vælge særordningen. I så fald tilfalder momsindtægterne dette land. Det må formodes, at de fleste virksomheder i givet fald vil foretrække et land med en lavere momssats end den danske.

For det andet vil danske virksomheder, der leverer elektroniske tjenesteydelser, få en forbedret konkurrencesituation, hvilket vil give øgede indtjeningsmuligheder. Der vil således komme en afledt provenuvirkning i form af øget selskabs- og virksomhedsskat.

Forslagets samlede provenumæssige konsekvenser afhænger af, om Danmark er nettoeksportør eller -importør af elektroniske tjenesteydelser. Såfremt Danmark er nettoeksportør af elektroniske tjenesteydelser, vil forslaget samlet medføre et provenutab, mens det i tilfælde af, at Danmark er nettoimportør samlet vil føre til et merprovenu.

Idet statistik over handel med elektroniske tjenesteydelser er meget sparsom, vil et skøn over forslagets samlede provenumæssige konsekvenser være forbun-

det med stor usikkerhed, ligesom det ikke er muligt at skønne over forslagets afledte konsekvenser. Den største del af handlen udgøres formentlig af handel med software og levering af billeder, men omfanget heraf samt Danmarks nettopposition på markedet er ukendt.

Det er derfor med stor usikkerhed, at forslaget skønnes provenuneutralt, svarende til at Danmarks import og eksport af elektroniske tjenesteydelser er lige store.

Uanset størrelsen og usikkerheden gælder, at danske momsregistrerede virksomheder vil få en momslettelse, mens danske privatkunder samt ikke-momsregistrerede virksomheder vil få en større momsbelastning.

Momsfakturering, herunder elektronisk

Forslaget har ingen provenumæssige konsekvenser.

Tilpasninger til 6. momsdirektiv

Forslaget skønnes ikke at have nævneværdige provenumæssige konsekvenser.

4. Administrative konsekvenser for det offentlige

Gennemførelse af lovforslaget skønnes at indebære engangsudgifter for Told- og Skattestyrelsen på 2,1 mill. kr. til information, fordelt med 2 mill. kr. til information om de nye faktureringsregler over for momsregistrerede virksomheder og 0,1 mill. kr. til information om de nye regler om elektronisk leverede ydelser. Hertil kommer engangsomkostninger for Told- og Skattestyrelsen til vejledning og information på 0,2 årsværk vedrørende de nye regler om moms på elektronisk leverede tjenesteydelser og på 0,1 årsværk vedrørende de nye regler om momsfakturering. Udgifterne til information skal afholdes i 2003.

Det må endvidere forudses, at der kommer et løbende årligt ressourcemæssigt merforbrug i de regionale told- og skatteområder på 2 årsværk vedrørende vejledning, vurdering og sagsbehandling af, hvad der forstås ved elektroniske ydelser i den betydning, som er omfattet af direktivet.

Den del af lovforslaget, der vedrører moms på ydelser leveret ad elektronisk vej, medfører engangsudgifter til edb-tilretning på 2 mill. kr. samt 1 årsværk til at forestå systemudviklingen. Edb-løsningen er vurderet ud fra en samordning med den edb-løsning, der var forudset ved lovforslag nr. L12, folketingsåret 2001-2002, 2. samling, vedrørende afskaffelse af den fiskale momsrepræsentant. Udviklingsomkostningerne forventes at kunne fordeles med 1 mill. kr. i 2002 og 1 mill. kr. i 2003.

Årlige øgede driftsomkostninger ved det nye edb-system udgør 0,6 mill. kr. Hertil kommer behov for øget ressourceanvendelse til nødvendige manuelle procedurer til administration af ordningen på ca. 2 års-værk..

Forslaget skønnes ikke at medføre nævneværdige øgede ressourcer til kontrol.

5. Erhvervsøkonomiske konsekvenser

Moms på ydelser leveret ad elektronisk vej

Forslaget giver danske virksomheder, der leverer elektroniske tjenesteydelser, en forbedret konkurrenceposition i forhold til lande uden for EU. Hvor virksomhederne efter gældende regler skal afregne 25 procent moms ved salg til kunder i tredjelande, skal de ikke afregne moms efter forslaget.

Danske virksomheders konkurrenceposition i forhold til tredjelande bliver yderligere forstærket ved at handel mellem virksomheder i tredjelande og danske privatkunder efter forslaget vil blive pålagt 25 pct. moms, hvor der efter gældende regler ikke pålægges moms.

I forhold til virksomheder i andre EU-lande er danske virksomheders konkurrencesituation uændret.

Momsfakturering, herunder elektronisk

For de virksomheder, der ikke allerede på moms-fakturaen medtager oplysninger om momssats, momsbeløb eller enhedsprisen vil forslaget betyde en engangsbyrde ved tilretning af momsfakturaen.

Tilpasninger til 6. momsdirektiv

Forslaget skønnes ikke at have nævneværdige økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.

6. Administrative konsekvenser for erhvervslivet

Moms på elektroniske tjenesteydelser

De gældende EU-regler og danske regler om den momsmæssige behandling af salg af elektroniske tjenesteydelser til downloading fra Internettet er uklare, idet der hverken i EU-direktiver eller i den danske momslovgivning er taget højde for denne form for handel. Det vurderes, at de udtrykkelige regler herom i direktivet om moms på elektroniske tjenesteydelser og gennemførelsen af disse regler i dansk lovgivning gør den momsmæssige behandling enkel for virksomhederne. Dette kan på lang sigt fremme virksomhedernes indtjening.

Lovforslaget vil medføre en lettelse i administrationen for de tredjelandsvirksomheder, som vælger at anvende særordningen om kun at lade sig momsregi-

strere i ét EU-land for så vidt angår salg af elektroniske tjenesteydelser til private, da disse nu kan undgå at lade sig momsregistrere i hvert land de sælger til.

Momsfakturering, herunder elektronisk

Med gennemførelsen i EU-landene af direktivet om momsfakturering harmoniseres reglerne herom i et vist omfang. For virksomhederne kan dette indebære en forenkling af grænseoverskridende handelsprocedurer.

Direktivet indebærer, at de danske regler på området stort set kan opretholdes bortset fra, at der på moms-fakturaer skal føres nogle yderligere oplysninger om moms. For virksomheder, som ikke allerede på moms-fakturaen medtager oplysninger om momssats, momsbeløb eller enhedspris, vil lovforslaget medføre en engangsbyrde ved retning af fakturaen.

Lovforslaget har været i testpanel bestående af 500 danske virksomheder, hvor de administrative pligter ved lovforslaget blev undersøgt. De administrative pligter for virksomhederne består i, at lovforslaget, som følge af direktivet, medfører yderligere krav til oplysninger på moms-fakturaer.

En stor del af de spurgte virksomheder forventer at få en administrativ omstillingsbyrde, som tidsmæssigt vil være på cirka 4 timer. Denne omstillingsbyrde vil medføre, at virksomhederne får brug for f.eks. ændringer og tilpasninger i IT-systemerne blandt andet med henblik på ændring af programmer og ny opsætning af moms-fakturaerne.

En fjerdedel af de berørte virksomheder forventer at få løbende administrative byrder som følge af lovforslaget. I gennemsnit forventer virksomhederne at skulle bruge 85 timer årligt på dette. Virksomhederne har i den forbindelse vurderet, at det ekstra løbende arbejde skyldes de nye krav til oplysninger på fakturaerne om leverancens art, leveringsdato og enhedspriser.

En stor del af de adspurgte virksomheder bemærker, at de får behov for ekstern kompetence i omstillingsfasen. Det gennemsnitlige behov i omstillingsfasen er 4.900 kr. Uddybninger fra virksomhederne viser, at dette behov, for hovedparten af virksomhederne, skyldes udgifter til IT-konsulentbistand til jusering i programmer.

Der er fortsat mulighed for at anvende forenklede fakturaer, såfremt samrådsproceduren med Moms-komiteén er overholdt i henhold til 6. momsdirektiv artikel 29.

Herudover giver direktivet danske virksomheder bedre muligheder for at opbevare elektroniske moms-fakturaer i udlandet. Dette medfører f.eks., at en dansk filial kan lade modersekskabet opbevare de elektroni-

ske momsfakturaer i et andet EU-land under forudsætning af, at ægtheden af dens oprindelse og integriteten af indholdet garanteres.

Tilpasninger til 6. momsdirektiv

Ændringerne vedrørende tilpasning af momsloven til 6. momsdirektiv skønnes ikke at have nævneværdige konsekvenser for erhvervslivet. Det er derfor ikke fundet nødvendigt at anvende test- eller fokuspanel.

7. Miljømæssige konsekvenser

Forslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

8. Administrative konsekvenser for borgerne

Forslaget har ingen administrative konsekvenser for borgerne.

9. Samlet vurdering af konsekvenser af lovforslaget

I nedenstående oversigt gives en samlet vurdering af konsekvenserne af lovforslaget.

Vurdering af konsekvenser af lovforslag

	Positive konsekvenser/mindre udgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
<i>Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner</i>	Provenuneutral	
<i>Administrative konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner</i>		Engangsudgifter: 4,1 mill. kr. og 1,3 årsværk (1 mill. kr. i 2002 og 3,1 mill. kr. i 2003) Løbende årlige driftsudgifter: 0,6 mill. kr. og 4 årsværk
<i>Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet</i>	Moms på elektroniske ydelser: Forbedret konkurrenceevne i forhold til virksomheder uden for EU	Momsfakturering: Engangsudgifter til lidt flere oplysninger på fakturaen
<i>Administrative konsekvenser for erhvervslivet</i>		Momsfakturering: Omstilling til lidt flere krav
<i>Miljømæssige konsekvenser</i>	Ingen	Ingen
<i>Administrative konsekvenser for borgerne</i>	Ingen	Ingen
<i>EU-retlige aspekter</i>	Gennemførelse af direktiv om moms på ydelser leveret ad elektronisk vej og momsfakturering, herunder elektronisk, samt tilpasninger til EU-regler om beskatningssted	

F. t. l. vedr. momsloven

10. Høring

tagne høringssvar fra organisationerne gengivet og kommenteret i kort form.

Lovforslaget har været i høring hos myndigheder og organisationer. I oversigten nedenfor er de mod-

Organisation	Bemærkninger i høringssvar	Kommentarer til høringssvar
Advokatrådet	De elektroniske ydelser bør eksemplificeres i loven og ikke kun i bemærkningerne.	Er imødekommet.
Den danske Dommerforening	Ingen bemærkninger.	
Dansk Industri	Foreslår, at det overvejes, hvorvidt reglerne om flytning af beskatningsstedet er hensigtsmæssige. De nærmere krav til fakturering bør fastlægges snarest efter vedtagelsen af lovforslaget.	Lovforslaget bringer de gældende regler om beskatningssted for andre ydelser end elektroniske ydelser mere i overensstemmelse med 6. momsdirektiv, men en omlægning af disse regler vil være at gå for vidt, idet formålet med lovforslaget blot er at gennemføre to EU-direktiver. Vil blive søgt imødekommet, jf. dog procedure i forhold til Momskomitéen med hensyn til forenklede fakturaer. De nærmere krav er i øvrigt beskrevet i bemærkningerne til lovforslaget.
Finansrådet	Det bør præciseres i bemærkningerne, at de generelle krav til faktura ikke gælder for momsfrigitagne ydelser.	Er imødekommet.
Foreningen Registrerede Revisorer (FRR)	Støtter ændringerne om moms på ydelser leveret ad elektronisk vej. Konstaterer, at der i direktivet er taget højde for foreningens bemærkninger, da direktivforslaget om momsfakturering var i høring.	
Foreningen af Statsautoriserede Revisorer (FSR)	Udtrykker tvivl om, hvorledes en elektronisk ydelse skal defineres. Foreslår, at mulighederne i 6. momsdirektiv for at flytte beskatningsstedet til det faktiske forbrugsland ikke udnyttes fuldt ud, idet det medfører forskelsbehandling af online og offline ydelser. Anbefaler et samarbejde mellem ministeriet og de hørte virksomheder vedrørende implementeringen af direktivet.	Direktivet definerer ikke en elektronisk ydelse, men opstiller en vejledende liste over eksempler. Lovforslaget er udarbejdet i overensstemmelse hermed. I bemærkningerne til lovforslaget beskrives, hvad der lægges vægt på ved afgrænsningen af elektroniske ydelser, som er omfattet af de nye regler. Se bemærkningen ovenfor til forslaget fra Dansk Industri. Forslaget imødekommes bl.a. med henblik på at håndtere konkrete afgrænsninger af elektroniske ydelser, jf. ovenfor.

Organisation	Bemærkninger i høringssvar	Kommentarer til høringssvar
	<p>Er positivt indstillet over for moms fakturareglerne, men mener, at de ikke helt harmonerer med bogføringslovens regler for så vidt angår opbevaring af faktura i udlandet.</p> <p>En del af lovstoffet bør laves i bekendtgørelsesform i stedet.</p>	<p>Direktivet om moms fakturering gælder alene for oplysninger om moms på en faktura. Derfor er reglerne herom indarbejdet i momsloven og ikke i bogføringsloven.</p> <p>Er imødekommet.</p>
Forsikring & Pension	Ingen bemærkninger.	
HTS – Handel, Transport og Serviceerhvervene	Ingen bemærkninger.	
Gramex	Ingen bemærkninger.	
Håndværksrådet	Finder det positivt, at der ikke stilles yderligere krav til de forenklede faktura.	Forenklede fakturaer kan opretholdes med et par yderligere oplysninger.
IT-Brancheforeningen	<p>Foreslår, at der ikke skal være krav om, at en elektronisk faktura skal forsynes med en digital signatur.</p> <p>Finder, at Skatteministeriet bør fastlægge, hvad der skal til for at garantere ægtheden og integriteten af en elektronisk faktura.</p>	<p>Er imødekommet.</p> <p>Der stilles ikke krav ud over de krav, som gælder i dag. Der stilles således ikke krav til sikkerhed med hensyn til formaliseret autentifikation og verifikation af afsender og indhold for elektroniske fakturaer ud over bogføringslovens regler om sikring mod fejl, misbrug, ødelæggelse, bortskaffelse og forvanskning for såvel papirbaserede fakturaer som elektroniske fakturaer.</p>
Signform	I direktivet kræves, at fakturaen har ægthed og integritet. Dette indebærer eksempelvis, at der knyttes digital signatur til elektronisk fakturering.	Direktivet gennemføres uden yderligere krav om digital signatur i forhold til de gældende danske regler.
TDC	<p>Ministeriet bør i samarbejde med de hørte virksomheder skabe større klarhed over implementeringen af lovforslaget.</p> <p>Leverandøren kan have svært ved at fastlægge bopælen for ikke-afgiftspligtige personer.</p> <p>Dispensationsmulighed bør kunne gives til de virksomheder, som ikke kan opfylde kravene i en periode.</p> <p>Ønske om forskellige præciseringer.</p>	<p>Forslaget imødekommes bl.a. med henblik på at håndtere konkrete afgrænsninger af elektroniske ydelser. Vil også blive imødekommet ved udmøntningen af bekendtgørelsesstof om moms fakturering.</p> <p>Problemet knytter sig ikke specielt til dette lovforslag om gennemførelse af to direktiver og tilpasninger af momsloven til 6. momsdirektiv.</p> <p>Der er mulighed for at komme under en ordning med forenklede fakturaer.</p> <p>Er så vidt muligt imødekommet.</p>
Ældre Forum	Ingen bemærkninger.	

*Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser**Til § 1*

Til nr. 1

For det første tilpasser forslaget visse bestemmelser i momsloven til 6. momsdirektiv.

For det andet gennemfører forslaget bestemmelserne om den momsmæssige behandling af leveringer af radio- og tv-spredningstjenester i Rådets direktiv 2002/38/EF.

For det tredje gennemfører forslaget bestemmelserne om den momsmæssige behandling af elektroniske tjenesteydelser i ovennævnte direktiv.

Tilpasning til 6. momsdirektiv

Efter den gældende momslovs § 15, stk. 1, skal ydelser som hovedregel beskattes i det land, hvor den, der leverer ydelsen, er etableret. Loven fastsætter en række undtagelser fra denne hovedregel, hvoraf den væsentligste undtagelse findes i § 18, hvor det for en række ydelser fastslås, at leveringsstedet (beskatningsstedet) er det sted (land), hvor aftageren er etableret.

Det foreslås, at denne undtagelse flyttes hen i umiddelbar tilknytning til hovedreglen i § 15, stk. 1, som § 15, stk. 2-4, hvorved der skabes en bedre sammenhæng mellem bestemmelserne.

For ydelser nævnt i 6. momsdirektivs gældende artikel 9, stk. 2, litra e, giver direktivet i artikel 9, stk. 3, medlemslandene mulighed for at flytte leveringsstedet, hvis dette ikke passer med det sted, hvor ydelsen faktisk er benyttet eller udnyttet. Leveringsstedet kan således flyttes uden for EU, hvis ydelsen faktisk benyttes uden for EU, og flyttes til indlandet fra uden for EU, hvis ydelsen faktisk benyttes i indlandet. I den gældende § 18 er disse muligheder for flytning af leveringsstedet kun delvist anvendt, idet det ikke er muligt at flytte leveringsstedet fra Danmark, hvis en ikke-momspligtig kunde i Danmark køber en ydelse fra et andet EU-land, men ydelsen faktisk benyttes uden for EU, eller hvis en i Danmark etableret køber eller sælger henholdsvis køber eller sælger en ydelse fra et sted uden for EU, men denne faktisk benyttes i et andet EU-land. Samtidig vurderes det, at de gældende bestemmelser i lovens § 18, stk. 2, nr. 2, og stk. 3, nr. 2, er en overfortolkning af de muligheder, som direktivet giver for flytning af leveringsstedet, idet leveringsstedet fastsættes her i landet, hvis ydelsen benyttes her i landet eller i et andet EU-land. Efter direktivet kan leveringsstedet kun flyttes til indlandet, hvis ydelsen benyttes i indlandet – ikke hvis den benyttes i et andet EU-land.

Ved forslaget er bestemmelserne fra den gældende § 18 udformet således, at der gives alle de muligheder for flytning af leveringsstedet henholdsvis til Danmark og ud af Danmark, som direktivet giver mulighed for. Det vil sige, at leveringsstedet flyttes fra Danmark til uden for EU, hvis ydelsen benyttes uden for EU, og leveringsstedet flyttes til Danmark fra uden for EU, hvis ydelsen benyttes i Danmark.

Da direktivet kun opererer med ét beskatningssted, må det fastlægges, hvor ydelsen er benyttet i tilfælde, hvor ydelsen benyttes flere steder. Direktivet anvender ordlyden »faktisk benyttet«, men definerer ikke dette nærmere.

Fra dansk side har vi hidtil defineret »faktisk« som værende »udelukkende«. Forslaget følger anbefalingen fra Arbejdsgruppen om momsloven og 6. momsdirektiv om, at direktivets ordlyd »faktisk« bruges i momsloven. Årsagen hertil er for det første, at ordet »faktisk« indebærer, at man skal tage stilling til den konkrete udnyttelse og ikke en potentiel udnyttelse (som f.eks. en reklameydelse på Internettet kan give mulighed for). Brugen af »udelukkende« indebærer ikke umiddelbart denne sondring. For det andet giver brugen af »faktisk« mulighed for, at en flytning af leveringsstedet kan finde sted også i tilfælde, hvor en ydelse anvendes flere steder.

Når en ydelse anvendes såvel uden for EU som i Danmark, må leveringsstedet fastlægges alt efter, hvor ydelsen primært er tiltænkt at skulle benyttes samt efter, hvor den overvejende benyttes. At en ydelse faktisk anvendes uden for EU, betyder derfor efter forslagets bestemmelser, at ydelsen primært er tiltænkt anvendt uden for EU og i overvejende grad også konkret anvendes der, hvorefter leveringsstedet er uden for EU. Er en ydelse derimod primært tiltænkt anvendt her i landet og i overvejende grad anvendes her, er leveringsstedet her, selv om ydelsen i et mindre omfang kan anvendes og eventuelt bliver anvendt uden for EU.

Det foreslåede § 16, stk. 1, svarer til gældende lovs § 15, stk. 2.

Ligesom 6. momsdirektiv giver mulighed for flytning af leveringsstedet for de ydelser, som er nævnt i gældende momslovs § 18, giver direktivet mulighed for flytning af leveringsstedet for udlejning af transportmidler. Den gældende bestemmelse i momslovens § 15, stk. 2, som foreslås at blive § 16, stk. 1, fastsætter, at leveringsstedet for udlejning af transportmidler ikke er her i landet, hvis transportmidlet udelukkende benyttes uden for EU. En bestemmelse om, at leveringsstedet flyttes til Danmark fra uden for

EU, hvis transportmidlet udelukkende benyttes i Danmark, findes imidlertid ikke.

Det foreslås, at der, i overensstemmelse med direktivets mulighed for flytning af leveringsstedet, som § 16, stk. 2, indsættes en bestemmelse om, at leveringsstedet er her i landet, hvis transportmidler udlejes uden for EU til en afgiftspligtig person, der benytter det her i landet.

Efter gældende regler kan f.eks. busselskaber med rutekørsel leje transportmidler til benyttelse her i landet af virksomheder uden for EU, og da leveringsstedet er uden for EU, betales der ikke moms af leasingydelsen i Danmark, og i nogle tilfælde heller ikke i leveringslandet, hvis der ifølge de udenlandske momsregler ikke pålægges leasingydelsen moms (f.eks. Norge). Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at den nuværende risiko for konkurrencefordrejning over for danske udlejere, der skal lægge moms på leasingydelsen ved udlejning til de samme kunder, forsvinder for så vidt angår leje af transportmidler uden for EU.

Det foreslås samtidig, at ordlyden »faktisk benyttes« anvendes i bestemmelserne om leveringsstedet for udlejning af transportmidler, jf. bemærkningerne ovenfor vedrørende anvendelsen af denne ordlyd.

De foreslåede §§ 17 og 18 svarer til gældende lovs §§ 16 og 17.

Radio- og tv-spredningstjenester

Med det nye direktiv 2002/38/EF er der som næstsidste »pind« i 6. momsdirektivs artikel 9, stk. 2, litra e, indsat »radio- og tv-spredningstjenester«.

Dette indebærer, at for følgende tjenesteydelser er leveringsstedet (beskatningsstedet) det land, hvor kunden har hjemme (forbrugslandet):

- a) Radio- og tv-spredningstjenester, som leveres fra en virksomhed i et EU-land til en erhvervskunde eller en privat kunde i et tredjeland.
- b) Radio- og tv-spredningstjenester, som leveres fra en virksomhed i et EU-land til en erhvervskunde i et andet EU-land.

For at undgå dobbelt påligning af afgifter, ikke-påligning af sådanne eller konkurrencefordrejning kan medlemslandene ifølge det nye direktivs artikel 1, stk. 1, litra c, dog anvende reglerne i 6. momsdirektivs artikel 9, stk. 3. Efter det nye direktivs affattelse af denne bestemmelse gælder følgende for blandt andet radio- og tv-spredningstjenester:

- a) Når beskatningsstedet er indlandet, kan medlemslandene anse beskatningsstedet for at være uden for EU, hvis den faktiske benyttelse eller udnyttelse finder sted uden for EU.

- b) Når beskatningsstedet er uden for EU, kan medlemslandene anse beskatningsstedet for at være indlandet, hvis den faktiske benyttelse eller udnyttelse finder sted i indlandet.

Når radio- og tv-spredningstjenester leveres fra en virksomhed uden for EU (tredjelandsvirksomhed) til en privat kunde i EU, *skal* medlemslandene – ligesom ved levering af for eksempel teleydelser – anvende den regel, som er beskrevet i punkt b ovenfor svarende til 6. momsdirektivs artikel 9, stk. 3, litra b. Dette er fastsat i det nye direktivs artikel 1, stk. 1, litra d, som ændrer 6. momsdirektivs artikel 9, stk. 4. Det vil sige, at leveringsstedet ved leverancer fra tredjelandsvirksomheder til private kunder her i landet skal være her i landet, hvis den faktiske benyttelse eller udnyttelse finder sted her i landet.

Efter dette lovforslag foreslås de nye direktivregler om radio- og tv-spredningstjenester blandt andet gennemført i momsloven ved at tilføje et nr. 10 i det foreslåede § 15, stk. 2. Dermed behandles disse tjenesteydelser på samme måde som for eksempel teleydelser.

I overensstemmelse hermed foreslås følgende regler for en afgiftspligtig dansk virksomheds levering af radio- og tv-spredningstjenester her fra landet til en anden afgiftspligtig virksomhed:

- 1) Ved levering til en virksomhed her i landet er beskatningsstedet Danmark.
- 2) Ved levering til en virksomhed i et andet EU-land er beskatningsstedet det andet EU-land.
- 3) Ved levering til en virksomhed i et land uden for EU er beskatningsstedet landet uden for EU.

Tilsvarende indebærer lovforslaget, at beskatningsstedet er Danmark, når en afgiftspligtig virksomhed fra et andet EU-land eller fra et tredjeland leverer radio- og tv-spredningstjenester til en afgiftspligtig virksomhed her i landet.

Efter lovforslaget gælder følgende regler for en afgiftspligtig dansk virksomheds levering af radio- og tv-spredningstjenester her fra landet til en privat kunde:

- 1) Ved levering til en privat kunde her i landet er beskatningsstedet Danmark.
- 2) Ved levering til en privat kunde i et andet EU-land er beskatningsstedet Danmark.
- 3) Ved levering til en privat kunde i et land uden for EU er beskatningsstedet landet uden for EU.

Tilsvarende indebærer lovforslaget, at beskatningsstedet er det andet EU-land, når en virksomhed i et andet EU-land leverer radio- og tv-spredningstjenester til en privat kunde i Danmark, jf. nr. 2 lige ovenfor. Beskatningsstedet er Danmark, når en virksomhed fra

et land uden for EU leverer radio- og tv-spredningstjenester til en privat kunde i Danmark.

Direktivets regler om flytning af beskatningsstedet under hensyntagen til, hvor den faktiske benyttelse eller udnyttelse finder sted, jf. a) og b) ovenfor, foreslås gennemført i momsloven.

Elektroniske tjenesteydelser

Med det nye direktiv 2002/38/EF er der som sidste »pind« i 6. momsdirektivs artikel 9, stk. 2, litra e, indsat »elektronisk leverede tjenesteydelser, bl.a. som anført i bilag L.«

Det omtalte bilag L er med det nye direktiv vedtaget som et bilag til 6. momsdirektiv. Listen er gengivet i bilag A til dette lovforslag som en del af det nye direktiv 2002/38/EF.

Der er tale om en vejledende liste. Det vil sige, at listen ikke er udtømmende, og at der i det nye direktiv ikke gives en egentlig definition af »elektronisk leverede tjenesteydelser«.

Den vejledende liste indeholder følgende eksempler på elektronisk leverede tjenesteydelser:

1. Levering og hosting af web-steder, fjernvedligeholdelse af software og hardware.
2. Levering og ajourføring af software.
3. Levering af billeder, tekster og information og tilrådgivelsesstillelse af databaser.
4. Levering af musik eller af film, spil, herunder hasardspil eller spil om penge, udsendelser eller politiske, kulturelle og kunstneriske begivenheder, sportsbegivenheder, videnskabelige begivenheder eller underholdning.
5. Levering af fjernundervisning.

Når en leverandør af en tjenesteydelse og dennes kunde kommunikerer via elektronisk post, betyder dette ikke i sig selv, at denne er en tjenesteydelse i den betydning, som er omfattet af 6. momsdirektivs artikel 9, stk. 2, litra e. Dette oplyses i den vejledende liste i bilag L til 6. momsdirektiv.

Ovenstående liste i direktivet med tilhørende tekst med hensyn til kommunikation via elektronisk post fortolkes således, at de ydelser, der er omfattet af de nye regler, er standardydelser, som udbydes på Internettet, og som alle kan komme i besiddelse af ved mod betaling at downloade ydelser. Der kan være tale om »bøger«, musik, film o.s.v. For eksempel vil en ydelse være omfattet af de nye regler, hvis en virksomhed over for en kunde oplyser, at virksomheden har udbudt en bestemt ydelse på Internettet, som kan købes ved downloading.

Den ovenfor omtalte henvisning i direktivet til, at kommunikation via elektronisk post ikke i sig selv be-

tyder, at ydelser er omfattet af de nye regler, fortolkes således, at ydelser ikke er omfattet af reglerne, hvis fremsendelsen som elektroniske post blot træder i stedet for en fremsendelse til kunden som almindelig post. For eksempel anses advokatydelser, arkitekttegninger og fotografier (bryllupsbilleder m.v.), som er formet individuelt til en bestemt kunde, og som leveres til kunden som »bilag« til en e-mail, ikke som omfattet af de nye regler.

Hvis der er tale om blandede ydelser, hvor en del af en samlet betalt ydelse, eventuelt en »pakke«, falder inden for de nye regler, og en anden del falder udenfor, skal det afgøres konkret, hvad der er hovedydelse, og hvad der er biprodukt/ydelse. Hvis hovedydelsen falder inden for de nye regler, vil hele »pakken« blive anset for omfattet af de nye regler. Hvis for eksempel en kunde ved downloading køber en elektronisk film over Internettet, og virksomheden efterfølgende sender filmen på en DVD, vil hovedydelsen alt andet lige være den downloadede elektroniske film, idet denne ydelse konkret må anses for at være hovedydelsen.

I dette lovforslag foreslås de nye direktivregler om moms på elektronisk leverede tjenesteydelser blandt andet gennemført i momsloven ved at tilføje et nr. 11 i det foreslåede § 15, stk. 2.

I overensstemmelse med direktivet foreslås for en afgiftspligtig dansk virksomheds levering af elektroniske tjenesteydelser her fra landet *til en anden afgiftspligtig virksomhed*:

- 1) Ved levering til en virksomhed her i landet er beskatningsstedet Danmark.
- 2) Ved levering til en virksomhed i et andet EU-land er beskatningsstedet det andet EU-land.
- 3) Ved levering til en virksomhed i et tredjeland er beskatningsstedet tredjelandet.

Modsvarende punkt 2 og 3 ovenfor indebærer lovforslaget, at beskatningsstedet er Danmark, når en afgiftspligtig virksomhed fra et andet EU-land eller fra et tredjeland leverer elektroniske tjenesteydelser til en afgiftspligtig virksomhed her i landet.

I overensstemmelse med reglerne i det nye direktiv foreslås for en afgiftspligtig dansk virksomheds levering af elektroniske tjenesteydelser her fra landet *til en privat kunde*:

- 1) Ved levering til en privat kunde her i landet er beskatningsstedet Danmark.
- 2) Ved levering til en privat kunde i et andet EU-land er beskatningsstedet Danmark.
- 3) Ved levering til en privat kunde i et tredjeland er beskatningsstedet tredjelandet.

Modsvarende punkt 2 ovenfor indebærer lovforslaget, at beskatningsstedet er det andet EU-land, når en

afgiftspligtig virksomhed i et andet EU-land leverer elektroniske tjenesteydelser til en privat kunde i Danmark. Modsvarende punkt 3 ovenfor er beskattingsstedet Danmark, når en afgiftspligtig virksomhed fra et tredjeland leverer elektroniske tjenesteydelser til en privat kunde i Danmark.

Det nye direktiv giver ikke mulighed for, at medlemslandene kan indføre regler om flytning af beskattingsstedet ved levering af elektroniske tjenesteydelser til private kunder under hensyntagen til, hvor den faktiske benyttelse eller udnyttelse finder sted.

Efter 6. momsdirektivs artikel 12, stk. 3, litra a, som affattet ved Rådets direktiv 2002/38/EF, artikel 1, stk. 2, kan medlemslandene ikke anvende reducerede momssatser på elektronisk leverede tjenesteydelser. For disse tjenesteydelser kan således alene anvendes det pågældende lands normalsats, hvilket for Danmarks vedkommende vil sige en sats på 25 pct.

Efter det nye direktiv kan en virksomhed etableret uden for EU (en tredjelandsvirksomhed) vælge at tilslutte sig en særordning for tredjelandsvirksomheder, der leverer elektroniske tjenesteydelser til private i EU, jf. bemærkningerne til nr. 6 nedenfor.

Til nr. 2

Der er tale om en konsekvensændring som følge af ændringerne i nr. 1.

Til nr. 3

Den gældende bestemmelse i lovens § 21, nr. 3, flytter for visse formidlingsydelser leveringsstedet til det EU-land, hvor aftageren af ydelsen er momsregistreret. Bestemmelsen gennemfører 6. momsdirektivs artikel 28 b, punkt E, nr. 3, men er lidt anderledes formuleret. Lovens bestemmelse fastslår, at ydelsen er afgiftspligtig i det land, hvor den bagvedliggende transaktion er afgiftspligtig, mens direktivet bestemmer, at ydelsen er afgiftspligtig i det land, hvor den bagvedliggende transaktion foretages.

For at undgå risiko for forskelle i fastlæggelsen af leveringsstedet for formidlingsydelser i Danmark og i andre EU-lande, foreslås det, at bestemmelsen tilpasses direktivets ordlyd.

Til nr. 4

Efter momslovens § 42, stk. 4, kan virksomheder, der lejer personkøretøjer i mere end 6 måneder i sammenhæng, fradrage moms af lejen, dog højst med 25 pct. af et særligt fradragsgrundlag. Det er en betingelse for fradraget, at mindst 10 pct. af den årlige kørsel med det lejede køretøj anvendes i forbindelse med virksomhedens fradragsberettigede levering af varer og ydelser.

Det særlige fradragsgrundlag opgøres efter regler i momslovens § 42, stk. 5. Fradragsgrundlaget er en vis procentdel af den registreringsafgift, som er betalt ved indregistreringen af det udlejede køretøj.

I de første 3 år fra køretøjets indregistrering er fradragsgrundlaget 2 pct. pr. måned af registreringsafgiftsbeløbet. I de følgende år er grundlaget 1 pct. pr. måned.

Hvis et køretøj har været i brug inden registreringen, eller hvis første registreringstidspunkt ikke kan fastslås, regnes perioden fra køretøjets fremstillings-tidspunkt. Hvis registreringsafgiftsbeløbet er ukendt, anvendes i stedet 55 pct. af udlejerens anskaffelsespris inklusive afgifter for køretøjet.

Efter § 42, stk. 5, sidste pkt., kan skatteministeren fastsætte nærmere regler for fakturering af fradraget. Denne bemyndigelse til skatteministeren er udmøntet i § 39, stk. 4, i bekendtgørelse nr. 192 af 20. marts 2001 om merværdiafgiftsloven (momsloven). Efter denne bestemmelse skal det månedlige fradragsbeløb efter § 42, stk. 4 og 5, fremgå af fakturaen, når en registreret virksomhed udlejer eller leaser personkøretøjer ud til registrerede virksomheder for en periode på mere end 6 måneder.

Bemyndigelsesbestemmelsen i stk. 5, sidste pkt., pålægger reelt udlejer en pligt til at give både lejeren og de statslige told- og skattemyndigheder de oplysninger, der er nødvendige ved beregningen af det særlige momsfradrag.

Efter direktivet om harmonisering af momsfakturering kan bemyndigelsesbestemmelsen ikke opretholdes i sin nuværende form. Dette skyldes, at momsbeløbet ikke indgår blandt de generelle obligatoriske krav til oplysninger på en momsfaktura, hvis der anvendes en særordning som i det foreliggende tilfælde, jf. punkt 10 i oplistningen af obligatoriske oplysninger, som skal gives på en faktura. Denne oplistning findes i afsnittet »Generelle krav til indholdet af en momsfaktura« i bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 6.

På denne baggrund foreslås, at skatteministeren i stedet for bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om udlejers pligt til at give de oplysninger, der er nødvendige ved beregningen af momsfradraget efter § 42, stk. 4 og 5.

Det er tanken at udmønte bestemmelsen ved at ændre moms bekendtgørelsen således, at udlejer ikke skal have pligt til give yderligere oplysninger end efter de gældende regler. Eneste forskel i forhold til gældende regler vil således blive, at oplysningerne ikke nødvendigvis behøver at fremgå af momsfakturaen. Udlej-

ningsvirksomheder kan således vælge at fortsætte med at give oplysningerne på momsfakturaen.

Til nr. 5

Med forslaget gennemføres regler i direktivet om momsfakturering, hvorefter enhver afgiftspligtig person er forpligtet til at sørge for, at der udstedes en faktura af den afgiftspligtige selv, af den afgiftspligtiges kunde eller i den afgiftspligtiges navn og for dennes regning af en tredjeperson for levering af goder eller tjenesteydelser til andre afgiftspligtige personer eller til ikke-afgiftspligtige juridiske personer.

Den registrerede virksomhed

Indholdet af forslaget til affattelse af momslovens § 52, stk. 1, svarer til indholdet af den gældende affattelse af momslovens § 52, stk. 1, 1. og 2. pkt.

Kunden

Direktivet om momsfakturering giver mulighed for, at kunden (modtageren af en vare eller en tjenesteydelse) udsteder faktura. En gældende dansk regel herom findes i momslovens § 52, stk. 1, 3. pkt. Efter denne regel anses faktureringspligten for opfyldt, hvis modtageren udsteder et afregningsbilag (dvs. en faktura). Denne regel opretholdes med forslaget til affattelse af momslovens § 52, stk. 2, 1. pkt.

Med forslaget til affattelse af momslovens § 52, stk. 2, 2. pkt., gennemføres en bestemmelse i direktivet, hvorefter en afgiftspligtig persons kunde kan udstede fakturaer for den afgiftspligtiges levering af goder eller tjenesteydelser under forudsætning af, at der foreligger en forud indgået aftale mellem de to parter, samt at der er fastlagt en fremgangsmåde til godkendelse af hver enkelt faktura af den afgiftspligtige, der foretager leveringen af goderne eller tjenesteydelserne.

Efter direktivet fastlægger de medlemsstater, på hvis område goderne eller tjenesteydelserne leveres, de nærmere betingelser for den forud indgåede aftale og fremgangsmåden for godkendelse af den afgiftspligtige person og dennes kunde imellem. Herudover giver direktivet mulighed for, at medlemsstaterne kan stille andre krav til afgiftspligtige personer, der leverer goder eller tjenesteydelser på deres område, når kunder til disse afgiftspligtige personer udsteder fakturaer. Medlemsstaterne kan blandt andet kræve, at sådanne fakturaer udstedes i den afgiftspligtiges navn og for dennes regning. Disse krav skal under alle omstændigheder være de samme, uanset hvor kunden er etableret.

Ovennævnte muligheder for at fastsætte nærmere regler om betingelser for, at kunden kan udstede faktura, vil blive udmøntet ved bekendtgørelse, jf. i bekendtgørelse nr. 192 af 20. marts 2001 om merværdiafgiftsloven (momsbekendtgørelsen).

Efter momslovens gældende § 52, stk. 1, 4. pkt., skal kunden, som udsteder et afregningsbilag, dvs. en faktura, sikre, at leverandøren er en registreret virksomhed. Efter de gældende danske regler har køberen således fælles ansvar med sælgeren for, at sidstnævnte er momsregistreret. I praksis kan dette ansvar udøves ved blandt andet at foretage opslag i [www.toldskat.dk / TastSelv / Verifikation](http://www.toldskat.dk/TastSelv/Verifikation) af danske momsnumre, hvor køberen kan få dokumenteret momsregistreringen.

Denne gældende danske regel ophæves med dette lovforslag. Det er imidlertid tanken at flytte reglen fra momsloven til momsbekendtgørelsen, idet den anses for en naturlig og integreret del af forudsætningerne for ovennævnte aftale mellem de to parter og ovennævnte fremgangsmåde til godkendelse af hver enkelt faktura.

Tredjeperson

Efter forslaget indsættes i momslovens § 52, stk. 3, en regel om, at faktureringspligten anses for opfyldt, hvis en tredjeperson i den registrerede virksomheds navn og for dennes regning udsteder en faktura til modtageren af varen eller tjenesteydelsen.

Med den foreslåede regel ændres momslovens faktureringsregler som følge af, at momsfaktureringsdirektivet giver adgang til, at en tredjeperson kan udstede faktura til modtageren af en vare eller tjenesteydelse, hvis det sker i den afgiftspligtige leverandørs navn og for dennes regning.

Bemyndigelsesbestemmelse

Efter de gældende regler i momslovens § 52, stk. 1, sidste pkt., kan skatteministeren fastsætte nærmere regler om krav til faktureringen, herunder om fravigelse af fakturakravene for bestemte typer af salg.

Denne bemyndigelsesbestemmelse kan opretholdes. Af redaktionelle grunde foreslås bestemmelsen flyttet til momslovens § 52, stk. 4.

Bemyndigelsesbestemmelsen er blevet anvendt til at fastsætte nærmere regler om fakturakrav i kapitel 11 i bekendtgørelse nr. 192 af 20. marts 2001 om merværdiafgiftsloven.

Bekendtgørelsen vil blandt andet blive tilpasset direktivets regler om betingelserne for, at kunden og en tredjeperson kan udstede faktura, jf. ovenfor.

Generelle krav til indholdet af en faktura

Momsbekendtgørelsen skal også tilpasses følgende regler om oplysninger, der ifølge direktivet om momsfakturering *som udgangspunkt er obligatoriske krav til indholdet af en faktura* (se dog nærmere om forenklede fakturaer nedenfor):

1. Udstedelsesdato.
2. Et fortløbende nummer, der bygger på en eller flere serier, og som identificerer den enkelte faktura.
3. Den momspligtige sælgers momsregistreringsnummer ved handel inden for EU.
4. Den momspligtige kundes registreringsnummer.
5. Den momspligtige sælgers og dennes kundes fulde navn og adresse.
6. Mængden og arten af de leverede goder eller omfanget og arten af de leverede tjenesteydelser.
7. Den dato, hvor levering af goderne eller tjenesteydelserne foretages eller afsluttes, eller hvor et afdragsbeløb betales, forudsat at en sådan dato er fastsat og forskellig fra fakturaens udstedelsesdato.
8. Afgiftsgrundlaget angivet for hver enkelt sats eller fritagelse, enhedsprisen uden afgift, eventuelle prisnedslag, bonus og rabatter, hvis de ikke er medregnet i enhedsprisen.
9. Gældende momssats.
10. Det momsbeløb, der skal betales, dog ikke hvis der anvendes en særordning, hvorefter en sådan oplysning er udelukket.
11. Ved fritagelse, eller når kunden er betalingspligtig, henvisning til den relevante bestemmelse i 6. momsdirektiv eller til den tilsvarende nationale bestemmelse eller til anden angivelse af, at leveringen er fritaget eller underlagt anvendelse af »reverse charge«-proceduren. Herudover gælder de generelle krav til fakturaer ikke fra momsfritagne ydelser.
12. Ved levering af et nyt transportmiddel inden for Fællesskabet, de oplysninger, der er anført i 6. momsdirektiv, artikel 28 a, stk. 2.
13. Ved anvendelse af ordningen med fortjenstmargen, henvisning til artikel 26 eller 26 a eller de tilsvarende nationale bestemmelser eller enhver anden angivelse af, at ordningen med fortjenstmargen er anvendt.
14. I tilfælde, hvor den betalingspligtige person er en repræsentant over for skattemyndighederne i henhold til 6. momsdirektiv, artikel 21, stk. 2, den pågældende repræsentants registreringsnummer og den pågældendes fulde navn og adresse.

Ved sammenligning med gældende danske regler udvides de obligatoriske oplysninger på en faktura med oplysning om momssatsen, momsbeløbet, enhedsprisen og leveringsdatoen, forudsat at en sådan dato er fastsat og forskellig fra fakturaens udstedelsesdato.

Medlemslandene kan ikke forlange, at fakturaerne skal underskrives.

De beløb, der er anført på fakturaen, kan angives i en hvilken som helst valuta, forudsat at det afgiftsbeløb, der skal betales, er angivet i den nationale valuta for den medlemsstat, hvor leveringen af goderne eller tjenesteydelserne finder sted, ved hjælp af den omregningsmekanisme, der er fastsat i 6. momsdirektiv, artikel 11, punkt C, stk. 2.

Medlemsstaterne kan, når det er nødvendigt af kontrollensyn, kræve en oversættelse til deres nationale sprog af fakturaer, der vedrører leveringer af goder eller tjenesteydelser på deres område, og fakturaer, som modtages af afgiftspligtige personer på deres område.

Efter momslovens § 42, stk. 5, kan skatteministeren fastsætte nærmere regler om fakturering af et særligt fradrag for momspligtige virksomheders leje af personkøretøjer. Denne bestemmelse kan ikke opretholdes, men foreslås ændret til en bestemmelse, hvorefter skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om udlejers pligt til at give de oplysninger, der er nødvendige ved beregningen af det særlige fradrag, jf. nærmere herom i bemærkningerne til § 1, nr. 4.

Forenklede fakturaer

Efter momslovens § 52, stk. 1, 4. pkt., kan skatteministeren fastsætte nærmere regler om fravigelse af fakturakravene for bestemte typer af salg. Af redaktionelle grunde foreslås denne bemyndigelsesbestemmelse som nævnt ovenfor flyttet til momslovens § 52, stk. 4.

Bestemmelsen er hidtil blevet anvendt til i momsbekendtgørelsen at fastsætte regler om forenklede momsfakturaer. Sådanne regler kan opretholdes, idet direktivet om momsfakturering indeholder regler om, at en faktura under visse betingelser ikke behøver at opfylde alle de krav, der er beskrevet ovenfor.

Fakturaerne skal dog under alle omstændigheder indeholde følgende oplysninger:

1. Udstedelsesdato.
2. Identifikation af den momspligtige person.
3. Identifikation af, hvilken type goder eller tjenesteydelser der er blevet leveret.
4. Angivelse af afgiftsbeløbet eller de nødvendige oplysninger til beregning deraf.

Efter gældende danske regler om forenklede fakturaer skal på fakturaen oplyses fakturadato, et fortløb-

bende nummer, sælgerens navn og salgsbeløbets størrelse. Efter direktivet skal yderligere oplyses leverancens art, jf. punkt 3 ovenfor, og momsbeløbet eller de nødvendige oplysninger til beregning heraf, jf. punkt 4 ovenfor.

Det er en betingelse for at anvende direktivets regler om forenkede fakturaer, at samrådsproceduren med det rådgivende udvalg (Momskomitéen) efter 6. momsdirektiv, artikel 29 overholdes. Momskomitéen består af repræsentanter for medlemslandene og Kommissionen. Formanden for udvalget er en repræsentant for Kommissionen.

Denne betingelse indebærer, at en tilpasning til direktivet af reglerne om forenkede fakturaer i bekendtgørelse nr. 192 af 20. marts 2001 om merværdiafgiftsloven (momsbekendtgørelsen) skal følge samrådsproceduren i forhold til Momskomitéen.

Forudsætninger for at anvende reglerne om forenkede fakturaer er i øvrigt:

1. at fakturabeløbet er lille, eller
2. at handels- eller administrationspraksis i den pågældende erhvervssektor eller de tekniske vilkår for udstedelse af fakturaerne gør det vanskeligt at overholde samtlige 14 ovennævnte forpligtelser.

Medlemslandene kan selv fastsætte yderligere betingelser for at anvende reglerne om forenkede fakturaer.

Forenkede fakturaer kan ikke anvendes ved elektronisk moms fakturering.

Kreditnotaer m.v.

De gældende regler i momslovens § 52, stk. 2, 1. og 2. pkt., om udstedelse af kreditnotaer ved returnering af varer og ved afslag i prisen efter udstedelsen af en faktura kan opretholdes. Det samme kan reglerne i § 52, stk. 2, 3. pkt., om udstedelse af faktura for efterbetaling. Af redaktionelle grunde foreslås disse regler flyttet til momslovens § 52, stk. 5.

Opbevaring af fakturaer

Momslovens gældende § 52, stk. 6, om opbevaring af kopier af fakturaer, afregningsbilag og kreditnotaer foreslås ophævet. Der er tale om en konsekvensændring, idet disse regler erstattes af de regler der foreslås som § 52 a, stk. 1.

Efter det foreslåede § 52 a, stk. 1, skal enhver registreret virksomhed sørge for opbevaring af kopier af fakturaer, som udstedes af virksomheden selv, af virksomhedens kunde (afregningsbilag) eller af en tredje person, og for opbevaring af kreditnotaer samt af fakturaer, som virksomheden har modtaget.

Efter det foreslåede § 52 a, stk. 2, kan udstedte eller modtagne fakturaer ad elektronisk vej dog opbevares i udlandet på betingelse af, at den registrerede virksomhed meddeler de statslige told- og skattemyndigheder opbevaringsstedet.

Hermed gennemføres regler i Rådets direktiv 2001/115/EF af 20. december 2001, hvorefter der gives adgang til på visse betingelser, jf. § 52 a, stk. 3 og 4, at opbevare elektroniske fakturaer i udlandet. Endvidere anvendes en mulighed i nævnte direktiv, hvorefter medlemslandene kan bestemme, at afgiftspligtige personer, der er etableret på deres område, skal meddele dem opbevaringsstedet, når det ligger uden for deres område.

I overensstemmelse med reglerne i Rådets direktiv 2001/115/EF stilles der i det foreslåede § 52 a, stk. 3, betingelser for opbevaring af elektroniske fakturaer i et andet EU-land.

Med henblik på kontrol har de statslige told- og skattemyndigheder efter anmodning til enhver tid og uden unødigt forsinkelse ret til fuld elektronisk onlineadgang, downloading og anvendelse af fakturaerne.

Af artikel 3 i ovennævnte direktiv fremgår det, at de kompetente myndigheder skal følge reglerne i det medlemsland, som den afgiftspligtige person er etableret i.

Efter direktivet om moms fakturering fastsætter medlemslandene i øvrigt, hvor længe afgiftspligtige personer skal sørge for opbevaring af fakturaer vedrørende levering af goder eller tjenesteydelser på deres område, og hvor længe afgiftspligtige personer, der er etableret på deres område, skal opbevare fakturaer, som de har modtaget.

Det betyder, at en virksomhed ved opbevaring af købs- og salgsfakturaer i et andet land er omfattet af reglerne om opbevaringsperiode i det land, hvor virksomheden er etableret. Efter de danske regler er opbevaringsperioden 5 år fra udgangen af det regnskabsår, som materialet vedrører. Den 10-årige opbevaringspligt, som er anført i forslaget til affattelse af momslovens § 66, stk. 8, jf. lovforslagets § 1, nr. 6, er således en afvigelse fra den danske hovedregel.

Efter det foreslåede § 52 a, stk. 4, kan opbevaring af elektroniske fakturaer ikke ske i et land uden for EU (et tredjeland), med hvilket der ikke findes noget retligt instrument vedrørende gensidig bistand med en retsvirkning, der svarer til reglerne i direktiv 76/308/EØF og 77/799/EØF og forordning (EØF) nr. 218/92 og til den i § 52, stk. 3, nævnte ret til elektronisk adgang, downloading og anvendelse af oplysningerne i moms fakturaen. Til grund for dette forslag ligger en bestemmelse i artikel 1 i Rådets direktiv 2001/115/EF,

hvorefter medlemslandene kan fastsætte specifikke krav om forbud mod eller begrænsning af opbevaring af fakturaer i tredjelande, som ikke opfylder de nævnte betingelser.

Fakturaer, der fremsendes ad elektronisk vej, skal accepteres af medlemsstaterne på betingelse af, at ægtheden af deres oprindelse og integriteten af deres indhold garanteres. Dette kan ske:

1. Enten ved hjælp af en avanceret elektronisk signatur, jf. artikel 2, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/93/EF af 13. december 1999 om en fællesskabsramme for elektroniske signaturer. Medlemslandene kan dog kræve, at den avancerede elektroniske signatur er baseret på et kvalificeret certifikat og genereret ved hjælp af et sikkert signaturgenereringssystem, jf. artikel 2, stk. 6 og 10, i ovennævnte direktiv.
2. Eller ved hjælp af elektronisk dataudveksling (EDI) som defineret i artikel 2 i Kommissionens henstilling 1994/820/EF af 19. oktober 1994 om de retlige aspekter af elektronisk dataudveksling, når kontrakten om denne udveksling fastsætter, at der skal anvendes procedurer, som garanterer ægtheden af dataenes oprindelse og deres integritet. Medlemslandene kan dog i henhold til betingelser, de selv fastsætter, bestemme, at en supplerende oversigt på papir er nødvendig.

Efter direktivet om harmonisering af krav til moms-fakturering kan momsfakturaer dog fremsendes ad elektronisk vej efter andre metoder end ovenstående under forudsætning af, at den eller de berørte medlemsstater accepterer disse.

Ved ægtheden af dataenes oprindelse forstås to forhold: dataenes autenticitet og dataenes uafviselighed.

Sikring af dataenes autenticitet kan ske ved brug af en digital signatur med tilhørende certifikat fra et nøglecenter/certificeringscenter (CA).

Overordnet opdeles certifikaterne i to typer: de kvalificerede certifikater, der efter lov om elektroniske signaturer kræver personligt fremmøde og klasse II certifikater, hvor sikring af brugerens identitet sker på anden vis.

I de tilfælde hvor der udstedes klasse II certifikater (se også nedenfor om OCES CP) benyttes normalt kendt viden om brugeren ved udstedelsen, for eksempel CVR adresse eller anden registrering, som giver større sikkerhed for ægthed i oprindelsen (her forstået som brugerens autenticitet). Told- og Skattestyrelsen benytter et pinkode system til blandt andet indberetning af moms og A-skat. Sikkerheden i udstedelsen baserer sig på, at man allerede kender brugeren fra an-

dre registre, for eksempel CVR- og CPR-register, samt kender brugerens skattemæssige registreringer.

Den anden del af ægthed i oprindelsen, uafviseligheden, dvs. at en afsender ikke kan nægte at have sendt en bestemt meddelelse og en modtager ikke kan nægte at have modtaget en modtagelse, sikres normalt ved uafhængig tidsstempling, tidsstemplede kvitteringer hos en godkendt tredjepart og/eller logfiler hos myndigheden.

Integriteten af indhold, der sendes via Internettet uden brug af digital signatur sikres typisk via en såkaldt SSL kryptering som de fleste nyere standard Internet browsere, for eksempel MS Internet Explorer og Netscape, understøtter. Nyere browsere understøtter en kryptering på mindst 128 bits.

Direktivets regler om sikkerhed ved elektronisk moms-fakturering giver ikke anledning til ændringer i gældende danske regler herom. De gældende danske certifikatpolitikker (CP) OCES (Offentlige Certifikater til Elektronisk Service) er offentliggjort den 2. september 2002 på IT- og Telestyrelsens hjemmeside på <https://www.signatursekretariatet.dk>. CP'erne kan downloades i pdf format fra hjemmesiden. Følgende introduktionstekst fremgår af hjemmesiden:

»For at fremme udbredelsen af digitale signaturer og for at etablere en standard på området har Viden-skabsministeriet initieret implementeringen af OCES-certifikater (Offentlige Certifikater til Elektronisk Service).

Via OCES-certifikatpolitikkerne er der etableret en standard for certifikatudbydernes håndtering af certifikaterne og for indholdet i disse. Certifikatpolitikkerne, der har været til høring hos alle interesserede parter, udstikker det sikkerhedsniveau, der som minimum skal overholdes, hvis certifikatudbydernes vil kalde sig OCES-CA. OCES-certifikatet kan principielt anvendes til al kommunikation mellem myndigheder og mellem myndigheder og virksomheder eller borgere. Det er desuden tilstræbt, at OCES-certifikater også med fordel kan bruges i den private sektor.«

Til nr. 6

Med den foreslåede affattelse af § 66 gennemføres en særordning for virksomheder uden for EU (tredjelandsvirksomheder), som sælger elektroniske tjenesteydelser til private forbrugere i et EU-land, jf. i øvrigt afsnittet »Elektroniske tjenesteydelser« i bemærkningerne til nr. 1 ovenfor.

Reglerne om særordningen er fastsat i 6. momsdir- rektivs artikel 26 c som affattet ved artikel 1, nr. 3, i Rådets direktiv 2002/38/EF.

Det foreslåede § 66, stk. 1, fastsætter tredjelandsvirksomhedernes ret til at vælge en særordning med forenkledede procedurer for tredjelandsvirksomheder, der leverer elektroniske tjenesteydelser til ikke-afgiftspligtige personer i EU.

I det foreslåede stk. 2 defineres centrale begreber i relation til særordningen.

I det foreslåede stk. 3 fastsættes der regler om, hvilke oplysninger tredjelandsvirksomheden skal anmelde til de statslige told- og skattemyndigheder, hvis virksomheden ønsker at tilslutte sig særordningen med Danmark som identifikationsland. Virksomheden skal anmelde påbegyndelse af virksomhed som afgiftspligtig inden for EU. Endvidere skal virksomheden anmelde ændring og ophør af virksomhed, hvis denne ikke mere er omfattet af særordningen. I overensstemmelse med kravet i direktivet skal virksomhedens anmeldelse af oplysninger ske elektronisk.

Ud over de oplysninger, der er nævnt i det foreslåede stk. 3, stilles der i direktivet krav om, at oplysningerne fra en tredjelandsvirksomhed ved anmeldelsen skal indeholde følgende enkeltheder til identifikation af virksomheden: navn, postadresse, elektroniske adresser med websteder, eventuelt registreringsnummer i virksomhedens hjemland samt en erklæring om, at vedkommende ikke er momsregistreret i EU. Virksomheden skal meddele de statslige told- og skattemyndigheder enhver ændring i de afgivne oplysninger. Det er tanken at fastsætte de nærmere regler herom ved at benytte bemyndigelsesbestemmelsen i forslaget til affattelse af stk. 9, jf. nedenfor.

Efter direktivet skal identifikationsmedlemslandet identificere tredjelandsvirksomheden ved hjælp af et individuelt nummer (identifikationsnummer). Identifikationsmedlemslandet skal elektronisk meddele den ikke-etablerede afgiftspligtige person det identifikationsnummer, der er tildelt denne.

Af det foreslåede stk. 4 fremgår, at en tredjelandsvirksomhed, der tilslutter sig særordningen, skal anvende den for alle virksomhedens leveringer af elektroniske tjenesteydelser til private forbrugere inden for EU. Det fremgår endvidere af bestemmelsen, at det er forbrugsmedlemslandets afgiftssats (normalsatsen), der skal anvendes ved beskatningen af leveringer fra tredjelandsvirksomheder, der er tilsluttet særordningen. Efter direktivet kan medlemslandene ikke anvende differentierede afgiftssatser. Dette betyder, at landene skal anvende normalsatsen.

I det foreslåede stk. 5 fastsættes der regler om, under hvilke forudsætninger de statslige told- og skattemyndigheder kan udelukke en virksomhed fra særord-

ningen. I overensstemmelse med direktivet udelukkes virksomheden, hvis:

1. tredjelandsvirksomheden meddeler, at denne ikke længere præsterer elektroniske tjenesteydelser, eller
2. det på anden måde kan antages, at tredjelandsvirksomhedens afgiftspligtige aktiviteter er bragt til ophør, eller
3. tredjelandsvirksomheden ikke længere opfylder betingelserne for at anvende særordningen, eller
4. tredjelandsvirksomheden til stadighed undlader at rette sig efter reglerne for særordningen.

Med hensyn til »til stadighed« som nævnt i punkt 4 ovenfor kan nævnes, at en virksomhed, der i et år, dvs. for fire efter hinanden følgende afgiftsperioder, for eksempel hverken har angivet eller betalt moms, som burde være angivet og betalt, kan regne med at blive udelukket, hvis en tilsvarende overtrædelse af reglerne gentager sig i forbindelse med angivelse og betaling for en af de fire afgiftsperioder i det efterfølgende år.

En tredjelandsvirksomhed, som udelukkes fra særordningen, er nødsaget til at anvende de almindelige momsregler. Dette indebærer, at virksomheden skal lade sig momsregistrere i alle de EU-lande, hvortil virksomheden sælger elektroniske tjenesteydelser til privatkunder. Virksomheden bliver endvidere omfattet af de pågældende EU-landes forskellige regler om afgiftsperioder, betalingsfrister m.v. Virksomheden mister således særordningens fordele med hensyn til alene at skulle lade sig identificere i ét EU-land og med hensyn til alene at skulle sætte sig ind i og overholde ét sæt regler om afgiftsperioder, betalingsfrister m.v.

Efter Rådets forordning nr. 792/2002, der er gengivet som bilag B til dette lovforslag, skal identifikationsmedlemslandet omgående underrette de kompetente myndigheder i de øvrige medlemslande, hvis en virksomhed udelukkes fra særordningen. Det er tanken, at særordningen skal administreres af de regionale told- og skatteområder. Klageadgangen for virksomheder, som udelukkes fra særordningen, vil blive fastsat administrativt efter bestemmelsen i momslovens § 78.

I stk. 6 fastsættes afgiftsperioden for tredjelandsvirksomheder under særordningen til kvartalet. Efter bestemmelsen skal virksomheden indsende en afgiftsangivelse til de statslige told- og skattemyndigheder for hvert kvartal. Angivelsen skal også indsendes, selv om virksomheden ikke har leveret elektroniske tjenesteydelser. Angivelsen skal indsendes inden for 20 dage efter udgangen af afgiftsperioden. I stk. 6 fast-

sættes også, at afgiften skal indbetales til de statslige told- og skattemyndigheder samtidig med, at angivelsen indsendes.

Efter *stk. 7* kan tredjelandsvirksomheden få godtgjort afgift efter reglerne i momslovens § 45, stk. 1. Til grund for denne regel ligger en bestemmelse i Rådets direktiv 2002/38/EF, hvorefter en tredjelandsvirksomhed, der anvender særordningen, uanset artikel 1, stk. 1, i direktiv 86/560/EØF (13. momsdirektiv) får tilbagebetalt afgift i overensstemmelse med 13. momsdirektiv i stedet for at foretage fradrag efter artikel 17, stk. 2, i 6. momsdirektiv. Efter bestemmelsen i Rådets direktiv 2002/38/EF finder artikel 2, stk. 2 og 3, og artikel 4, stk. 2, i 13. momsdirektiv ikke anvendelse på tilbagebetaling i forbindelse med elektroniske leverancer, der er omfattet af særordningen.

Dette betyder, at medlemslandene ikke kan gøre tilbagebetaling betinget af, at tredjelande yder tilsvarende fordele med hensyn til omsætningsafgifter, jf. artikel 2, stk. 2, i 13. momsdirektiv, at medlemslandene ikke kan kræve, at der udpeges en repræsentant over for skatte- og afgiftsmyndighederne, jf. artikel 2, stk. 3, i 13. momsdirektiv, og at medlemslandene ikke kan udelukke visse udgifter eller underkaste tilbagebetalingen yderligere betingelser, jf. artikel 4, stk. 2, i 13. momsdirektiv.

I *stk. 8* fastsættes der nærmere regler om det regnskab, som tredjelandsvirksomheden skal føre med hensyn til de transaktioner, der er omfattet af særordningen. Det fremgår af bestemmelsen, at regnskab efter anmodning skal gøres elektronisk tilgængeligt for de statslige told- og skattemyndigheder, og at dette skal ske inden for den tidsfrist, som de statslige told- og skattemyndigheder fastsætter i anmodningen. Reglerne om de statslige told- og skattemyndigheders elektroniske adgang gælder, uanset om disse myndigheder repræsenterer Danmark i egenskab af at være identifikationsmedlemsland eller forbrugsmedlemsland, jf. definitionen af disse begreber i forslaget til affattelse af *stk. 2*. I overensstemmelse med direktivet skal regnskabet opbevares i en periode på ti år fra udgangen af det år, hvor transaktionen blev foretaget.

Efter *stk. 9* bemyndiges skatteministeren til at fastsætte nærmere regler om særordningen. Formålet med den foreslåede bestemmelse er blandt andet at give mulighed for at præcisere, uddybe eller justere procedurer i forhold til de afgiftspligtige, når de første praktiske erfaringer med ordningen er indhøstet.

Bemyndigelsesbestemmelsen vil også blive anvendt til at fastsætte regler om, hvilke oplysninger virksomheder under særordningen skal give de statslige told- og skattemyndigheder i forbindelse med, at

virksomheden tilslutter sig særordningen. Efter direktivet skal virksomheden give følgende oplysninger til identificering af virksomheden; navn, postadresse, elektroniske adresser med websteder, eventuelt registreringsnummer i virksomhedens hjemland og en erklæring om, at virksomheden ikke er registreret i EU. Virksomheden skal meddele de statslige told- og skattemyndigheder enhver ændring i de afgivne oplysninger.

Efter direktivet skal de statslige told- og skattemyndigheder identificere en virksomhed under særordningen ved hjælp af et individuelt nummer (identifikationsnummer). Myndighederne skal elektronisk meddele virksomheden det identifikationsnummer, der er tildelt denne.

Skatteministeren vil ved bekendtgørelse fastsætte regler om, hvilke oplysninger virksomheder under særordningen skal give på afgiftsangivelsen. Efter direktivet skal angivelsen indeholde identifikationsnummeret samt for hver enkelt forbrugsmedlemsland, hvor afgifter er forfaldne, den samlede værdi uden moms af leverancerne af elektroniske tjenesteydelser for indberetningsperioden og det samlede tilsvarende afgiftsbeløb. De gældende afgiftssatser og det samlede skyldige afgiftsbeløb skal også angives.

Efter direktivet kan identifikationsmedlemslande, der ikke har indført euroen, kræve, at afgiftsangivelsen skal udarbejdes i den nationale valuta. Det er tanken at benytte denne bestemmelse således, at skatteministeren ved bekendtgørelse fastsætter regler om, at afgiftsangivelsen for virksomheder, der vælger Danmark som identifikationsland, skal udarbejdes i danske kroner.

Hvis leverancerne er foretaget i andre valutaer, skal efter direktivet anvendes kursen på den sidste dag i indberetningsperioden, når afgiftsangivelsen udfyldes. Omregningen skal ske til de valutakurser, som Den Europæiske Centralbank har offentliggjort for den dag, eller, hvis der ikke har været nogen offentliggørelse den dag, den næste offentliggørelsesdag. Det er tanken, at skatteministeren fastsætter reglerne herom ved bekendtgørelse.

Efter direktivet kan identifikationsmedlemslande, der ikke har indført euroen, kræve, at virksomheder under særordningen skal indbetale momsen til en bankkonto, der føres i den nationale valuta. Det er tanken at benytte denne bestemmelse i direktivet således, at skatteministeren ved bekendtgørelse fastsætter regler om, at momsen skal indbetales til de statslige told- og skattemyndigheder på en bankkonto, der føres i danske kroner.

Til § 2

Efter ikrafttrædelsesbestemmelserne i Rådets direktiv 2002/38/EF (moms på radio- og tv-spredningstjenester og elektronisk leverede tjenesteydelser) såvel som i Rådets direktiv 2001/115/EF (momsfakturering) skal direktivreglerne gennemføres i national lovgivning således, at de har virkning i alle 15 medlemslande fra samme tidspunkt.

På denne baggrund foreslås, at reglerne om moms på radio- og tv-spredningstjenester og elektronisk leverede tjenesteydelser skal have virkning fra og med 1. juli 2003, idet direktivet herom skal gennemføres i medlemslandene med virkning fra dette tidspunkt.

Tilsvarende foreslås, at reglerne om momsfakturering skal have virkning fra og med 1. januar 2004, idet direktivet herom skal gennemføres i national lovgivning med virkning fra dette tidspunkt.

Det foreslås, at forslaget om tilpasninger til 6. momsdirektiv ligesom reglerne om moms på radio- og tv-spredningstjenester og elektroniske tjenesteydelser skal have virkning fra og med 1. juli 2003. Begrundelsen herfor er, at forslaget om tilpasning til 6. momsdirektiv forudsætter omredigering af momslovens bestemmelser om leveringsstedet (beskatningsstedet), og at disse bestemmelser også skal ændres som følge af gennemførelsen af direktivet om moms på radio- og tv-spredningstjenester og elektroniske tjenesteydelser.

RÅDETS DIREKTIV 2002/38/EF
af 7. maj 2002
om ændring og midlertidig ændring af direktiv 77/388/EØF
hvad angår merværdiafgiftssystemet
for radio- og tv-spredningstjenester
og visse elektronisk leverede tjenesteydelser

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR –

under henvisning til traktaten om oprettelse af
Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 93,

under henvisning til forslag fra
Kommissionen¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Europa-
Parlamentet²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økono-
miske og Sociale Udvalg³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) De nuværende momsregler for radio- og tv-spredningstjenester og elektronisk leverede tjenesteydelser i artikel 9 i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter - Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag⁴⁾ - er ikke tilstrækkelige til at omfatte sådanne tjenester, der forbruges i Fællesskabet, og de kan heller ikke hindre konkurrenceforvridning på dette område.

(2) For at det indre marked kan fungere tilfredsstillende, bør en sådan konkurrenceforvridning fjernes, og der bør indføres nye, harmoniserede regler for denne type aktiviteter. På området for elektronisk handel bør der navnlig ske beskatning af disse tjenester i Fællesskabet, når de leveres mod vederlag og anvendes af kunder, som er etableret her, og de bør ikke beskattes, hvis de anvendes uden for Fællesskabet.

(3) Med henblik herpå bør radio- og tv-spredningstjenester og elektronisk leverede tjenesteydelser fra tredjelande til personer etableret i Fællesskabet eller fra Fællesskabet til aftagere etableret i tredjelande beskattes på aftagerens sted.

(4) For at definere elektronisk leverede tjenesteydelser bør eksempler på sådanne tjenesteydelser medtages i et bilag til direktivet.

(5) For at gøre det lettere for operatører, der leverer tjenesteydelser elektronisk, og som hverken er etableret inden for eller forpligtet til at være momsregistreret i Fællesskabet, at overholde afgiftsmæssige forpligtelser, bør der indføres en særordning. Ved anvendelse af denne ordning bør en operatør, der leverer sådanne tjenesteydelser ad elektronisk vej til ikke-afgiftspligtige personer inden for Fællesskabet, hvis han ikke på anden måde er momsregistreret i Fællesskabet, kunne vælge identifikation i en enkelt medlemsstat.

(6) Den ikke-etablerede operatør, der ønsker at benytte sig af særordningen, bør opfylde kravene i denne og alle relevante gældende bestemmelser i den medlemsstat, hvor tjenesteydelserne forbruges.

(7) Identifikationsmedlemsstaten bør under visse betingelser kunne udelukke en ikke-etableret operatør fra denne særordning.

(8) Når en ikke-etableret operatør vælger særordningen, tilbagebetales al indgående merværdiafgift, som han har betalt for varer og tjenesteydelser, som han har brugt med henblik på sine skattepligtige aktiviteter under særordningen, af den medlemsstat, i hvilken den indgåede merværdiafgift er blevet betalt, jf. ordningerne i Rådets trettende direktiv 86/560/EØF af 17. november 1986 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter - Foranstaltninger til tilbagebetaling af merværdiafgift til afgiftspligtige personer, der ikke er etableret på Fællesskabets område⁵⁾. De fakultative begrænsninger for tilbagebetaling i artikel 2, stk. 2 og 3, samt artikel 4, stk. 2, i samme direktiv bør ikke finde anvendelse.

(9) Medlemsstaterne bør på betingelser, som de selv fastsætter, give tilladelse til, at visse momsopgørelser og -angivelser kan afgives ad elektronisk vej og kan også kræve, at det sker elektronisk.

(10) De bestemmelser, der vedrører indførelse af elektroniske afgiftsangivelser, bør vedtages permanent. Det er ønskeligt, at alle andre bestemmelser vedtages midlertidigt for en periode på tre år, som kan forlænges af praktiske årsager, men de bør under alle omstændigheder, baseret på erfaringerne, revideres inden tre år efter den 1. juli 2003.

(11) Direktiv 77/388/EØF bør derfor ændres tilsvarende –

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

I direktiv 77/388/EØF foretages følgende midlertidige ændringer:

1) Artikel 9 ændres således:

a) I stk. 2, litra e), ændres det afsluttende punktum til et komma, og der tilføjes følgende led:

»–radio- og tv-spredningstjenester,
– elektronisk leverede tjenesteydelser, bl.a. som anført i bilag L.«

b) I stk. 2 tilføjes følgende litra:

»f) Det sted, hvor de i det sidste led af litra e) anførte tjenesteydelser leveres, er, når de præsteres til ikke-afgiftspligtige personer, der er etableret, har bopæl eller normalt er bosiddende i en medlemsstat, af en afgiftspligtig person, der har etableret hjemstedet for sin virksomhed eller har et fast forretningssted, hvorfra tjenesteydelserne leveres, uden for Fællesskabet, eller i mangel af et sådant hjemsted eller et fast forretningssted har sin bopæl eller normalt er bosiddende uden for Fællesskabet, det sted, hvor den ikke-afgiftspligtige person er etableret, har sin bopæl eller normalt er bosiddende.«

c) I stk. 3 affattes den indledende sætning således:

»3. Med henblik på at undgå dobbelt påligning af afgifter, ikke-påligning af sådanne eller konkurrencefordrejning kan medlemsstaterne med hensyn til tjene-

steydelser i henhold til stk. 2, litra e), med undtagelse af de tjenesteydelser, der er nævnt i sidste led, når de leveres til en ikke-afgiftspligtig person, og også med hensyn til udlejning af transportformer anse:«

d) Stk. 4 affattes således:

»4. I forbindelse med teletjenester og radio- og tv-spredningstjenester i henhold til stk. 2, litra e), anvender medlemsstaterne stk. 3, litra b), når de leveres til ikke-afgiftspligtige personer, der er etableret, har bopæl eller normalt er bosiddende i en medlemsstat, af en afgiftspligtig person, der har etableret hjemstedet for sin virksomhed eller har et fast forretningssted uden for Fællesskabet, hvorfra tjenesteydelserne leveres, eller i mangel af et sådant hjemsted eller fast forretningssted har sin bopæl eller normalt er bosiddende uden for Fællesskabet.«

2) I artikel 12, stk. 3, litra a), tilføjes følgende fjerde afsnit:

»Tredje afsnit finder ikke anvendelse på de tjenesteydelser, der henvises til i sidste led i artikel 9, stk. 2, litra e).«

3) Der tilføjes følgende artikel:

»Artikel 26c

Særordning for ikke-etablerede afgiftspligtige personer, der leverer elektroniske tjenesteydelser til ikke-afgiftspligtige personer

A. Definitioner

I denne artikel forstås med forbehold af andre fællesskabsbestemmelser ved:

a) »ikke-etableret afgiftspligtig person«, en afgiftspligtig person, som hverken har etableret hjemstedet for sin virksomhed eller har et fast forretningssted inden for Fællesskabets område, og som ikke på anden måde kræves momsregistreret i henhold til artikel 22

b) »elektroniske tjenesteydelser« og »elektronisk leverede tjenesteydelser«: de tjenesteydelser, der henvises til i artikel 9, stk. 2, litra e), andet led

c) »identifikationsmedlemsstat«: den medlemsstat, som den ikke-etablerede afgiftspligtige person vælger at kontakte for at anmelde, hvornår hans virksomhed som af-

giftspligtig inden for Fællesskabets område påbegyndes i henhold til bestemmelserne i denne artikel

- d) »forbrugsmedlemsstat«: den medlemsstat, hvor leveringen af de elektroniske tjenesteydelser anses for at finde sted i henhold til artikel 9, stk. 2, litra f)
- e) »merværdiafgiftsangivelse«: en angivelse som indeholder de oplysninger, der er nødvendige for at fastlægge det afgiftsbeløb, der skal opkræves i hver medlemsstat.

B. Særordning for elektronisk leverede tjenesteydelser

1. Medlemsstaterne skal tillade en ikke-etableret afgiftspligtig person, som leverer elektroniske tjenesteydelser til en ikke-afgiftspligtig person, som er etableret eller har sin bopæl eller normalt er bosiddende i en medlemsstat, at anvende en særordning i henhold til følgende bestemmelser. Særordningen finder anvendelse på alle leveringer inden for Fællesskabet.

2. Den ikke-etablerede afgiftspligtige person skal anmelde påbegyndelse, ændring og ophør af sin virksomhed som afgiftspligtig til identifikationsmedlemsstaten, hvis han ikke mere er omfattet af særordningen. Denne anmeldelse skal foretages elektronisk.

Oplysningerne fra den ikke-etablerede afgiftspligtige person til identifikationsmedlemsstaten om påbegyndelse af hans afgiftspligtige aktiviteter skal indeholde følgende enkeltheder til identifikationen: navn, postadresse, elektroniske adresser med websteder, eventuelt momsregistreringsnummer i hans hjemland, og en erklæring om, at vedkommende ikke er momsregistreret i Fællesskabet. Den ikke-etablerede afgiftspligtige person skal meddele identifikationsmedlemsstaten enhver ændring i de afgivne oplysninger.

3. Identifikationsmedlemsstaten skal identificere den ikke-etablerede afgiftspligtige person ved hjælp af et individuelt nummer. På grundlag af de oplysninger, der anvendes til denne identifikation, kan forbrugsmedlemsstaterne have deres egne identifikationsordninger.

Identifikationsmedlemsstaten skal elektronisk meddele den ikke-etablerede afgiftspligtige person det identifikationsnummer, der er tildelt ham.

4. Identifikationsmedlemsstaten skal udelukke den ikke-etablerede afgiftspligtige person fra identifikationsregisteret, hvis:

- a) han meddeler, at han ikke længere præsterer elektroniske tjenesteydelser, eller
- b) det på anden måde kan antages, at hans afgiftspligtige aktiviteter er bragt til ophør, eller
- c) han ikke længere opfylder de nødvendige krav for at måtte anvende særordningen, eller
- d) han til stadighed undlader at rette sig efter reglerne for særordningen.

5. Den ikke-etablerede afgiftspligtige person skal til identifikationsmedlemsstaten elektronisk indsende en merværdiafgiftsangivelse for hvert kvartal, uanset om der er leveret elektroniske tjenesteydelser eller ej. Angivelsen skal indsendes inden for 20 dage efter udgangen af den indberetningsperiode, som angivelsen vedrører.

Merværdiafgiftsangivelsen skal indeholde identifikationsnummeret samt for hver enkelt forbrugsmedlemsstat, hvor afgifter er forfaldne, den samlede værdi uden moms af leverancerne af elektroniske tjenesteydelser for indberetningsperioden og det samlede tilsvarende afgiftsbeløb. Også de gældende afgiftssatser og det samlede skyldige afgiftsbeløb skal angives.

6. Merværdiafgiftsangivelsen skal udarbejdes i euro. Medlemsstater, der ikke har indført euroen, kan kræve, at afgiftsangivelsen udarbejdes i den nationale valuta. Hvis leverancerne er foretaget i andre valutaer, anvendes kursen på den sidste dag i indberetningsperioden, når merværdiafgiftsangivelsen udfyldes. Omregningen skal ske til de valutakurser, som Den Europæiske Centralbank har offentliggjort for den dag, eller, hvis der ikke har været nogen offentliggørelse den dag, den næste offentliggørelsesdag.

7. Den ikke-etablerede afgiftspligtige person skal indbetale merværdiafgiften, samtidig med at angivelsen indsendes. Betalingen skal ske til en bankkonto denomineret i euro, der er udpeget af identifikationsmedlemsstaten. Medlemsstater, der ikke har indført euroen, kan kræve, at betaling sker til en bankkonto denomineret i den nationale valuta.

8. Uanset artikel 1, stk. 1, i direktiv 86/560/EØF får en ikke-etableret afgiftspligtig person, der gør brug af denne særordning, i stedet for at

Bilag til f. t. l. vedr. momsloven

foretage fradrag i henhold til artikel 17, stk. 2, i nærværende direktiv, tilbagebetalt merværdiafgift i overensstemmelse med direktiv 86/560/EØF. Artikel 2, stk. 2 og 3, og artikel 4, stk. 2, i direktiv 86/560/EØF finder ikke anvendelse på tilbagebetaling i forbindelse med elektroniske leverancer, der er omfattet af denne særordning.

9. En ikke-etableret afgiftspligtig person fører et tilstrækkeligt detaljeret regnskab med de transaktioner, der er omfattet af denne særordning, til at forbrugsmedlemsstatens skattemyndigheder kan fastslå, at den i punkt 5 nævnte merværdiafgiftsangivelse er korrekt. Dette regnskab skal efter anmodning gøres elektronisk tilgængeligt for identifikationsmedlemsstaten og for forbrugsmedlemsstaten. Dette regnskab skal opbevares i en periode på ti år fra udgangen af det år, hvor transaktionen blev foretaget.

10. Artikel 21, stk. 2, litra b), finder ikke anvendelse på en ikke-etableret afgiftspligtig person, som har valgt denne særordning.«

Artikel 2

I artikel 28h i direktiv 77/388/EØF foretages følgende ændringer i artikel 22:

1) Stk. 1, litra a), affattes således:

»a) Enhver afgiftspligtig person skal anmelde påbegyndelse, ændring og ophør af sin virksomhed som afgiftspligtig. Medlemsstaterne tillader på betingelser, som de selv fastsætter, den afgiftspligtige at foretage sådanne anmeldelser elektronisk og kan også kræve, at det sker elektronisk.«

2) Stk. 4, litra a), affattes således:

»a) Enhver afgiftspligtig person skal indgive en angivelse inden for en af medlemsstaterne nærmere fastsat frist. Denne frist må højst være på to måneder regnet fra udløbet af hver afgiftsperiode. Afgiftsperioden fastsættes af medlemsstaterne til en, to eller tre måneder. Medlemsstaterne kan dog fastsætte andre perioder, der imidlertid ikke må overstige et år. Medlemsstaterne tillader på betingelser, som de selv fastsætter, den afgiftspligtige at foretage sådanne angivelser elektronisk og kan også kræve, at det sker elektronisk.«

3) Stk. 6, litra a), affattes således:

»a) Medlemsstaterne kan kræve, at den afgiftspligtige person indgiver en angivelse indeholdende alle de i stk. 4 nævnte oplysninger vedrørende samtlige transaktioner i det foregående år. Denne angivelse skal indeholde alle nødvendige oplysninger til brug for eventuelle berigtigelser. Medlemsstaterne tillader på betingelser, som de selv fastsætter, den afgiftspligtige at afgive sådanne angivelser elektronisk og kan også kræve, at det sker elektronisk.«

4) Stk. 6, litra b), andet afsnit, affattes således:

»Oversigten over angivelserne udarbejdes for hvert kvartal i en periode og efter procedurer, der fastlægges af medlemsstaterne, som træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at bestemmelserne om administrativt samarbejde inden for indirekte beskatning under alle omstændigheder overholdes. Medlemsstaterne tillader på betingelser, som de selv fastsætter, den afgiftspligtige at afgive sådanne angivelser elektronisk og kan også kræve, at det sker elektronisk.«

Artikel 3

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv den 1. juli 2003. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 4

Artikel 1 anvendes for en periode på tre år fra datoen i artikel 3, stk. 1.

Artikel 5

Rådet tager på grundlag af en rapport fra Kommissionen bestemmelserne i artikel 1 i dette direktiv op til revision inden den 30. juni 2006 og træffer enten i overensstemmelse med artikel 93 i traktaten foranstaltninger på et ikke-diskriminerende grundlag vedrørende en hensigts-

mæssig elektronisk mekanisme med henblik på pålæggelse, angivelse, opkrævning og fordeling af afgiftsprovenu fra elektronisk leverede tjenesteydelser med afgiftspligt på forbrugsstedet eller, på grundlag af et forslag fra Kommissionen, med enstemmighed afgørelse om forlængelse af perioden i artikel 4, hvis det af praktiske årsager skønnes nødvendigt.

Artikel 6

Dette direktiv træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 7

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 7. maj 2002.

På Rådets vegne
R. DE RATO Y FIGAREDO
Formand

¹⁾ EFT C 337 E af 28.11.2000, s. 65.

²⁾ EFT C 232 af 17.8.2001, s. 202.

³⁾ EFT C 116 af 20.4.2001, s. 59.

⁴⁾ EFT L 145 af 13.6.1977, s. 1. Senest ændret ved direktiv 2001/115/EF (EFT L 15 af 17.1.2002, s. 24).

⁵⁾ EFT L 326 af 21.11.1986, s. 40.

»BILAG L

Vejledende liste over elektronisk leverede tjenesteydelser i henhold til artikel 9, stk. 2, litra e):

1. Levering og hosting af websteder, fjernvedligeholdelse af software og hardware
 2. Levering og ajourføring af software
 3. Levering af billeder, tekster og information og tilrådighedsstillelse af databaser
 4. Levering af musik eller af film, spil, herunder hasardspil eller spil om penge, udsendelser eller politiske, kulturelle og kunstneriske begivenheder, sportsbegivenheder, videnskabelige begivenheder eller underholdning
 5. Levering af fjernundervisning
- Når en leverandør af en tjenesteydelse og hans kunde kommunikerer via elektronisk post, betyder dette ikke i sig selv, at denne tjenesteydelse er en elektronisk tjenesteydelse i den i sidste led i artikel 9, stk. 2, litra e), omhandlede betydning.«

**RÅDETS FORORDNING (EF) Nr. 792/2002
af 7. maj 2002**

om midlertidig ændring med hensyn til yderligere foranstaltninger vedrørende elektronisk handel af forordning (EØF) nr. 218/92 om administrativt samarbejde inden for området indrekte skatter (moms)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 93,

under henvisning til forslag fra Kommissionen⁶⁾,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet⁷⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg⁸⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Rådets direktiv 2002/38/EF af 7. maj 2002 om ændring og midlertidig ændring af direktiv 77/388/EØF hvad angår merværdiafgiftssystemet for radio- og tv-spredningstjenester og visse elektroniske leverede tjenesteydelser⁹⁾ opstiller en ramme for beskatning af elektroniske leverancer i Fællesskabet fra afgiftspligtige personer, der hverken er etableret inden for eller forpligtet til at være momsregistreret i Fællesskabet.

(2) Forbrugsmedlemsstaten er primært ansvarlig for, at det sikres, at ikke-etablerede leverandører overholder deres forpligtelser. Med henblik herpå skal de oplysninger, der er nødvendige for at anvende den særordning for elektronisk leverede tjenesteydelser, der er omhandlet i artikel 26c Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter - Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag¹⁰⁾, overføres til de pågældende medlemsstater.

(3) Det er nødvendigt at sikre, at den skyldige merværdiafgift for sådanne leverancer overføres til konti, som forbrugsmedlemsstaterne har udpeget.

(4) Ifølge reglerne i direktiv 77/388/EØF skal en ikke-etableret afgiftspligtig person, der leverer ydelser som omhandlet i artikel 9, stk. 2, litra e), sidste led, i direktivet, opkræve moms af en kunde, der er etableret eller har bopæl i Fællesskabet, medmindre han har forvisset sig om, at hans kunde er afgiftspligtig. Den i direktivets artikel 26c omhandlede særordning finder kun anvendelse på ydelser til ikke-afgiftspligtige personer, der er etableret eller har bopæl i Fællesskabet. Det er således klart, at en ikke-etableret afgiftspligtig person har brug for visse oplysninger om sin kunde.

(5) Med henblik herpå kan der i de fleste tilfælde gøres brug af den facilitet, der er tilgængelig i medlemsstaterne i form af elektroniske databaser med et register over personer, der har fået et momsregistreringsnummer i den pågældende medlemsstat.

(6) Det er derfor nødvendigt at udvide det fælles system til udveksling af visse oplysninger om transaktioner inden for Fællesskabet, der er omhandlet i artikel 6 i forordning (EØF) nr. 218/92.¹¹⁾

(7) Forordningens bestemmelser bør anvendes midlertidigt i en periode på tre år, som kan forlænges af praktiske årsager, og forordning (EØF) nr. 218/92 bør derfor midlertidigt ændres tilsvarende -

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

I forordning (EØF) nr. 218/92 foretages følgende midlertidige ændringer:

1) Artikel 1, stk. 2, affattes således:

»Med henblik herpå fastsættes der procedurer for den elektroniske udveksling af momsoplysninger vedrørende transaktioner inden for Fællesskabet samt vedrørende elektronisk leverede

tjenesteydelser i overensstemmelse med særordningen i artikel 26c i direktiv 77/388/EØF og også for eventuel efterfølgende informationsudveksling samt for så vidt angår ydelser, der er omfattet af denne særordning, for pengeoverførsel mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder.«

2) Artikel 2, stk. 1, niende led, affattes således:

»— levering af tjenesteydelser inden for Fællesskabet: levering af tjenesteydelser, der er omfattet af bestemmelserne i artikel 28b, punkt C, D, E eller F, i direktiv 77/388/EØF«.

3) Artikel 6, stk. 4, affattes således:

»4. Den kompetente myndighed i hver medlemsstat skal sikre, at personer, der er involveret i levering af goder eller tjenesteydelser inden for Fællesskabet, og personer, der leverer tjenesteydelser som omhandlet i artikel 9, stk. 2, litra e), sidste led, i direktiv 77/388/EØF, har mulighed for at få bekræftet gyldigheden af enhver nærmere bestemt persons momsregistreringsnummer. I overensstemmelse med proceduren i artikel 10 skal medlemsstaterne navnlig give denne bekræftelse ad elektronisk vej.«

4) Følgende afsnit indsættes:

»AFSNIT III A

Bestemmelser vedrørende særordningen i artikel 26c i direktiv 77/388/EØF

Artikel 9a

De følgende bestemmelser finder anvendelse med hensyn til særordningen i artikel 26c i direktiv 77/388/EØF. Definitionerne i punkt A i denne artikel finder også anvendelse med henblik på dette afsnit.

Artikel 9b

1. De oplysninger, som den ikke-etablerede afgiftspligtige person sender til identifikationsmedlemsstaten, når hans afgiftspligtige virksomhed påbegyndes, som anført i artikel 26c, punkt B, stk. 2, i direktiv 77/388/EØF, skal forelægges ad elektronisk vej. De tekniske detaljer, herunder en generel elektronisk meddelelse, fastsættes efter proceduren i artikel 10.

2. Identifikationsmedlemsstaten fremsender disse oplysninger elektronisk til de kompetente

myndigheder i de øvrige medlemsstater inden for ti dage efter udgangen af den måned, hvor oplysningerne blev modtaget fra den ikke-etablerede afgiftspligtige person. På samme måde skal de kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater underrettes om det tildelte identifikationsnummer. De tekniske detaljer, herunder en generel elektronisk meddelelse, hvormed disse oplysninger skal fremsendes, fastsættes efter proceduren i artikel 10.

3. Identifikationsmedlemsstaten skal ad elektronisk vej omgående underrette de kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater, hvis en ikke-etableret afgiftspligtig person udelukkes fra identifikationsregisteret.

Artikel 9c

1. Angivelsen med de nærmere enkeltheder i artikel 26c, punkt B, stk. 5, andet afsnit, i direktiv 77/388/EØF indsendes elektronisk. De tekniske detaljer, herunder en generel elektronisk meddelelse, fastsættes efter proceduren i artikel 10.

2. Identifikationsmedlemsstaten fremsender disse oplysninger elektronisk til den kompetente myndighed i den pågældende medlemsstat inden for ti dage efter udgangen af den måned, hvor angivelsen blev modtaget. Medlemsstater, der har krævet, at afgiftsangivelsen udarbejdes i en anden national valuta end euro, omregner beløbene til euro under anvendelse af kursen på den sidste dag i indberetningsperioden. Omregningen skal ske til de valutakurser, som Den Europæiske Centralbank har offentliggjort for den dag, eller, hvis der ikke har været nogen offentliggørelse den dag, den næste offentliggørelsesdag. De tekniske detaljer for fremsendelse af disse oplysninger fastsættes efter proceduren i artikel 10.

3. Identifikationsmedlemsstaten fremsender ad elektronisk vej de oplysninger til forbrugsmedlemsstaten, der er nødvendige for at kunne knytte den enkelte indbetaling sammen med den relevante kvartalsafgiftsangivelse.

Artikel 9d

Bestemmelserne i artikel 4, stk. 1, finder også anvendelse på oplysninger indsamlet af identifikationsmedlemsstaten i overensstemmelse med artikel 26c, punkt B, stk. 2 og 5, i direktiv 77/388/EØF.

Artikel 9e

Identifikationsmedlemsstaten skal sikre, at det beløb, som den ikke-etablerede afgiftspligtige person har betalt, overføres til den bankkonto denomineret i euro, som den forbrugsmedlemsstat, som skal modtage betalingen, har udpeget hertil. Medlemsstater, der har krævet indbetaling i en anden national valuta end euro, omregner beløbene til euro under anvendelse af kursen på den sidste dag i indberetningsperioden. Omregningen skal ske til de valutakurser, som Den Europæiske Centralbank har offentliggjort for den dag, eller, hvis der ikke har været nogen offentliggørelse den dag, den næste offentliggørelsesdag. Overførslen skal finde sted senest ti dage efter udgangen af den måned, hvor betalingen blev modtaget.

Hvis den ikke-etablerede afgiftspligtige person ikke betaler hele det skyldige afgiftsbeløb, sikrer identifikationsmedlemsstaten, at betalingen overføres til forbrugsmedlemsstaten i forhold til den afgift, der skal betales i hver medlemsstat. Identifikationsmedlemsstaten underretter ad elektronisk vej de kompetente myndigheder i forbrugsmedlemsstaten herom.

Artikel 9f

1. Medlemsstaterne underretter ad elektronisk vej de kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater om de bankkontonumre, som indbetalinger skal foretages til, jf. artikel 9e.

2. Medlemsstaterne underretter omgående ad elektronisk vej de kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater og Kommissionen om ændringer i standardafgiftssatsen.«

5) I artikel 13 bliver den nuværende tekst stk. 2, og der indsættes et nyt stk. 1, der er affattet således:

»1. Kommissionen og medlemsstaterne sikrer, at de eksisterende eller nye kommunikations- og informationsudvekslingssystemer, som er nødvendige for at gennemføre den udveksling af oplysninger, der beskrives i artikel 9b og 9c, er funktionsdygtige senest den dato, der er angivet i artikel 3, stk. 1, i direktiv 2002/38/EF. Kommissionen vil være ansvarlig for den eventuelle udvikling af Common Communications Network/Common Systems Interface (CCN/CSI), der er nødvendig for at gennemføre udvekslingen af disse oplysninger mellem medlemsstaterne. Medlemsstaterne vil være ansvarlige for den eventuelle udvikling i deres systemer, der er nødvendig, for at disse oplysninger kan blive udvekslet ved hjælp af CCN/CSI.«

Artikel 2

Artikel 1 anvendes i den periode, der er fastlagt i artikel 4 i direktiv 2002/38/EF.

Der skal ikke foretages nogen informationsudveksling i henhold til denne forordning før den 1. juli 2003.

Artikel 3

Denne forordning træder i kraft på syvendeda- gen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 7. maj 2002.

På Rådets vegne

R. DE RATO Y FIGAREDO

Formand

⁶⁾ EFT C 337 E af 28.11.2000, s. 63.

⁷⁾ EFT C 232 af 17.8.2001, s. 202, og udtalelse af 25.4.2002 (endnu ikke offentliggjort i EFT).

⁸⁾ EFT C 116 af 20.4.2001, s. 59.

⁹⁾ EFT L 128 af 15.5.2002, s. 41.

¹⁰⁾ EFT L 145 af 13.6.1977, s. 1. Senest ændret ved direktiv 2002/38/EF.

¹¹⁾ EFT L 24 af 1.2.1992, s. 1.

**RÅDETS DIREKTIV 2001/115/EF
af 20. december 2001**

om ændring af direktiv 77/388/EØF med henblik på forenkling, modernisering og harmonisering af kravene til fakturering med hensyn til merværdiafgift

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR –

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 93,

under henvisning til forslag fra Kommissionen¹²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet¹³⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg¹⁴⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) For øjeblikket er der kun fastsat relativt få krav til fakturering i den version af artikel 22, stk. 3, der fremgår af artikel 28h, i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter – Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag¹⁵⁾, hvorfor det er op til medlemsstaterne at fastsætte de væsentlige krav. Dertil kommer, at disse krav ikke længere er i overensstemmelse med udviklingen inden for de nye faktureringsteknologier og -metoder.

(2) I Kommissionens rapport om anden fase af SLIM-initiativet (enkler lovgivning for det indre marked) anbefales en undersøgelse af, hvilke oplysninger der for så vidt angår moms er nødvendige på en faktura, og hvilke juridiske og tekniske krav der bør stilles til elektronisk fakturering.

(3) I Rådets (økofin) konklusioner fra juni 1998 blev det understreget, at det med udviklingen af elektronisk handel var blevet nødvendigt at skabe en retlig ramme for anvendelse af elektronisk fakturering og samtidig bevare de fiskale myndigheders kontrolmuligheder.

(4) For at sikre, at det indre marked kan fungere efter hensigten, er det derfor nødvendigt, at

der med henblik på merværdiafgiften på fællesskabsplan opstilles en harmoniseret liste over, hvilke oplysninger der skal anføres på fakturaer, og en række fælles fremgangsmåder for elektronisk fakturering og for elektronisk oplagring af fakturaer, samt for selvfakturering og uddelegering af faktureringen i underentreprise.

(5) Endelig bør oplagring af fakturaer ske i overensstemmelse med de betingelser, der er fastlagt i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger¹⁶⁾.

(6) Grækenland har efter indførelsen af overgangsordningen for moms i 1993 bibeholdt betegnelsen EL i stedet for GR, som er fastsat i den internationale standardkode ISO-3166 alpha 2, hvortil der henvises i artikel 22, stk. 1, litra d); i betragtning af de konsekvenser, som en ændring af betegnelsen ville få for samtlige medlemsstater, er det vigtigt at indføre en bestemmelse om, at Grækenland undtages fra ISO-standardens.

(7) Direktiv 77/388/EØF bør derfor ændres i overensstemmelse med det ovenfor anførte –

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Direktiv 77/388/EØF ændres i overensstemmelse med de nedenfor anførte artikler.

Artikel 2

I artikel 28h, der erstatter artikel 22 i sjette direktiv, foretages følgende ændringer af artikel 22:

1) I stk. 1, litra d), indsættes følgende sætning:
»Den Helleniske Republik kan dog anvende betegnelsen »EL«.

2) Stk. 3 affattes således:

»3. a) Enhver afgiftspligtig person er forpligtet til at sørge for, at der udstedes en faktura af ham selv, af hans kunde eller i hans navn og for hans regning af en tredjeperson for levering af goder eller tjenesteydelser til andre afgiftspligtige personer eller til ikke-afgiftspligtige juridiske personer. Enhver afgiftspligtig person skal ligeledes sørge for, at der af ham selv, af hans kunde eller i hans navn og for hans regning af en tredjeperson udstedes en faktura for levering af goder, som er omhandlet i artikel 28b, punkt B, stk. 1, og for levering af goder foretaget på de i artikel 28c, punkt A, fastsatte betingelser.

Enhver afgiftspligtig person skal ligeledes sørge for, at der af ham selv, af hans kunde eller i hans navn og for hans regning af en tredjeperson udstedes en faktura for de afdrag, han modtager, før en af de i første afsnit omhandlede leveringer af goder har fundet sted, og for de afdrag, han modtager fra en anden afgiftspligtig person eller fra en ikke-afgiftspligtig juridisk person, før tjenesteydelsen er afsluttet.

Medlemsstaterne kan pålægge afgiftspligtige personer en forpligtelse til at udstede en faktura for levering af goder eller tjenesteydelser bortset fra dem, der er omhandlet i de foregående afsnit, som de leverer på deres område. I så fald kan medlemsstaterne pålægge færre forpligtelser i forbindelse med disse fakturaer end dem, der er anført i litra b), c) og d).

Medlemsstaterne kan fritage afgiftspligtige personer fra at udstede en faktura for levering af goder eller tjenesteydelser, som de leverer på deres område, og som med eller uden tilbagebetaling af tidligere erlagt afgift er fritaget i medfør af artikel 13 og artikel 28, stk. 2, litra a), og stk. 3, litra b).

Ethvert dokument eller enhver meddelelse, der specifikt og utvetydigt ændrer og henviser til den oprindelige faktura, ligeledes med en faktura. De medlemsstater, på hvis område de pågældende goder eller tjenesteydelser leveres, kan fritage sådanne dokumenter eller meddelelser fra visse obligatoriske angivelser.

Medlemsstaterne kan pålægge afgiftspligtige personer, som leverer goder eller

tjenesteydelser på deres område, en frist for udstedelse af fakturaer.

På betingelser, der fastsættes af de medlemsstater, på hvis område de pågældende goder eller tjenesteydelser leveres, kan en faktura udstedes periodevis for flere særskilte leveringer af goder eller tjenesteydelser.

En afgiftspligtig persons kunde kan udstede fakturaer for den afgiftspligtiges levering af goder eller tjenesteydelser under forudsætning af, at der foreligger en forud indgået aftale mellem de to parter, samt at der er fastlagt en fremgangsmåde til godkendelse af hver enkelt faktura af den afgiftspligtige person, der foretager leveringen af goderne eller tjenesteydelserne. De medlemsstater, på hvis område goderne eller tjenesteydelserne leveres, fastlægger de nærmere betingelser for den forud indgåede aftale og fremgangsmåden for godkendelse af den afgiftspligtige person og dennes kunde imellem.

Medlemsstaterne kan stille andre krav til afgiftspligtige personer, der leverer goder eller tjenesteydelser på deres område, når kunder til disse afgiftspligtige personer udsteder fakturaer. De kan bl.a. kræve, at sådanne fakturaer udstedes i den afgiftspligtiges navn og for dennes regning. Disse krav skal under alle omstændigheder være de samme, uanset hvor kunden er etableret.

Medlemsstaterne kan desuden stille særlige krav til afgiftspligtige personer, der leverer goder eller tjenesteydelser på deres område, for det tilfælde, at tredjepersonen eller kunden, der udsteder fakturaerne, er etableret i et land, med hvilket der ikke er indgået nogen juridisk aftale om gensidig bistand svarende til den, der er fastsat i Rådets direktiv 76/308/EØF af 15. marts 1976 om gensidig bistand ved inddrivelse af fordringer i forbindelse med visse bidrag, afgifter, skatter og andre foranstaltninger¹⁷⁾ og Rådets direktiv 77/799/EØF af 19. december 1977 om gensidig bistand mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder inden for området direkte og indirekte skatter¹⁸⁾ og i Rådets forordning (EØF) nr. 218/92 af 27. januar 1992 om administrativt samar-

- bejde inden for området indirekte skatter (moms)¹⁹⁾.
- b) Med forbehold af særbestemmelserne i nærværende direktiv er det kun følgende oplysninger, der er obligatoriske med hensyn til merværdiafgiften på de fakturaer, der udstedes på grundlag af bestemmelserne i litra a), første, andet og tredje afsnit:
- udstedelsesdato
 - ét fortløbende nummer, der bygger på en eller flere serier, og som identificerer den enkelte faktura
 - det momsregistreringsnummer, som omhandlet i stk. 1, litra c), hvorunder den afgiftspligtige person har foretaget leveringen af goderne eller tjenesteydelserne
 - kundens momsregistreringsnummer, som omhandlet i stk. 1, litra c), og hvorunder kunden har modtaget en levering af goder eller tjenesteydelser, for hvilke han skal svare merværdiafgift, eller en levering af goder som omhandlet i artikel 28c, punkt A
 - den afgiftspligtige persons og dennes kundes fulde navn og adresse
 - mængden og arten af de leverede goder eller omfanget og arten af de leverede tjenesteydelser
 - den dato, hvor levering af goderne eller tjenesteydelserne foretages eller afsluttes, eller hvor det i litra a), andet afsnit, omhandlede acontobeløb betales, forudsat at en sådan dato er fastsat og forskellig fra fakturaens udstedelsesdato
 - afgiftsgrundlaget angivet for hver enkelt sats eller fritagelse, enhedsprisen uden afgift, eventuelt prisnedslag, bonus og rabatter, hvis de ikke er medregnet i enhedsprisen
 - gældende afgiftssats
 - det afgiftsbeløb, der skal betales, undtagen hvis der anvendes en særordning, hvor dette direktiv udelukker en sådan oplysning
 - i tilfælde af fritagelse, eller når kunden er betalingspligtig, henvisning til den relevante bestemmelse i dette direktiv eller til den tilsvarende nationale bestemmelse eller til anden angivelse af, at leveringen er fritaget eller underlagt anvendelse af »reverse charge«-proceduren
 - i tilfælde af levering af et nyt transportmiddel inden for Fællesskabet, de oplysninger, der er anført i artikel 28a, stk. 2
 - i tilfælde af anvendelse af ordningen med fortjenstmargenen, henvisning til artikel 26 eller 26a eller de tilsvarende nationale bestemmelser eller enhver anden angivelse af, at ordningen med fortjenstmargen er anvendt
 - tilfælde, hvor den betalingspligtige person er en repræsentant over for skattemyndighederne i henhold til artikel 21, stk. 2, den pågældende repræsentants momsregistreringsnummer som omhandlet i stk. 1, litra c), samt den pågældendes fulde navn og adresse.
- Medlemsstaterne kan pålægge afgiftspligtige personer, der er etableret på deres område og leverer goder eller tjenesteydelser på dette område, at oplyse deres kundes momsregistreringsnummer, som omhandlet i stk. 1, litra c), i andre tilfælde end de i første afsnit, fjerde led omhandlede.
- Medlemsstaterne kræver ikke, at fakturaerne underskrives.
- De beløb, der er anført på fakturaen, kan angives i en hvilken som helst valuta, forudsat at det afgiftsbeløb, der skal betales, er angivet i den nationale valuta for den medlemsstat, hvor leveringen af goderne eller tjenesteydelserne finder sted, ved hjælp af den omregningsmekanisme, der er fastsat i artikel 11, punkt C, stk. 2.
- Medlemsstaterne kan, når det er nødvendigt af kontrolhensyn, kræve en oversættelse til deres nationale sprog af fakturaer, der vedrører leveringer af goder eller tjenesteydelser på deres område, og fakturaer, som modtages af afgiftspligtige personer på deres område.
- c) Fakturaer, der udstedes på grundlag af bestemmelserne i litra a), kan fremsendes på papir eller ad elektronisk vej, i sidstnævnte tilfælde under forudsætning af at kunden er indforstået hermed.
- Fakturaer, der fremsendes ad elektronisk vej, accepteres af medlemsstaterne på betingelse af, at ægtheden af deres oprindelse og integriteten af deres indhold garanteres:
- enten ved hjælp af en avanceret elektronisk signatur, jf. artikel 2, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/

93/EF af 13. december 1999 om en fællesskabsramme for elektroniske signaturer²⁰⁾; medlemsstaterne kan dog kræve, at den avancerede elektroniske signatur er baseret på et kvalificeret certifikat og genereret ved hjælp af et sikkert signaturgenereringssystem, jf. artikel 2, stk. 6 og 10, i direktiv,

- eller ved hjælp af elektronisk dataudveksling (EDI) som defineret i artikel 2 i Kommissionens henstilling 1994/820/EF af 19. oktober 1994 om de retlige aspekter af elektronisk dataudveksling²¹⁾, når kontrakten om denne udveksling fastsætter, at der skal anvendes procedurer, som garanterer ægtheden af dataenes oprindelse og deres integritet; medlemsstaterne kan dog i henhold til betingelser, de selv fastsætter, bestemme, at en supplerende oversigt på papir er nødvendig.

Fakturaer kan dog fremsendes ad elektronisk vej efter andre metoder under forudsætning af, at den eller de berørte medlemsstater accepterer disse. Kommissionen vil senest den 31. december 2008 forelægge en rapport om, og om nødvendigt forslag til, ændring af betingelserne for elektronisk fakturering for at tage hensyn til den eventuelle fremtidige teknologiske udvikling på dette område.

Medlemsstaterne kan ikke kræve, at de afgiftspligtige personer, der leverer goder eller tjenesteydelser på deres område, opfylder andre forpligtelser eller formaliteter, når de benytter elektronisk fremsendelse af fakturaer. De kan dog indtil 31. december 2005 fastsætte, at der for anvendelse af nævnte system kræves forudgående meddelelse.

Medlemsstaterne kan fastsætte specifikke krav i tilfælde af, at fakturaer vedrørende levering af goder eller tjenesteydelser på deres område udstedes elektronisk fra et land, med hvilket der ikke findes noget retligt instrument vedrørende gensidig bistand med en retsvirkning, der svarer til reglerne i direktiv 76/308/EØF og 77/799/EØF og forordning (EØF) nr. 218/92.

Hvad angår partier omfattende flere fakturaer, der fremsendes ad elektronisk vej til samme modtager, kan oplysninger, som er fælles for de forskellige fakturaer, blot angives én gang, for så vidt der for hver faktura er adgang til samtlige oplysninger.

- d) Enhver afgiftspligtig person skal sørge for oplagring af kopier af fakturaer, som udstedes af ham selv, af hans kunde eller i hans navn og for hans regning af en tredjeperson samt af fakturaer, som han har modtaget.

Med henblik på dette direktiv kan afgiftspligtige personer bestemme oplagringsstedet på den betingelse, at de uden unødigt forsinkelse stiller alle således oplagrede fakturaer eller oplysninger til rådighed for de kompetente myndigheder på disses anmodning. Medlemsstaterne kan dog bestemme, at afgiftspligtige personer, der er etableret på deres område, skal meddele dem oplagringsstedet, når det ligger uden for deres område. Medlemsstaterne kan desuden bestemme, at afgiftspligtige personer, der er etableret på deres område, skal oplagre fakturaer, som de selv har udstedt, eller som er udstedt af en kunde eller i deres navn og for deres regning af en tredjeperson, samt alle modtagne fakturaer inden for landets grænser, når oplagringen ikke foretages ad elektronisk vej med deraf følgende fuld onlineadgang til de pågældende oplysninger.

Der skal i hele oplagingsperioden være sikkerhed for ægtheden af fakturaernes oprindelse, deres læsbarhed og integriteten af deres indhold. For så vidt angår de i litra c), tredje afsnit, omhandlede fakturaer må der ikke ændres i oplysningerne, som skal være læsbare i hele den fastsatte periode.

Medlemsstaterne fastsætter, hvor længe afgiftspligtige personer skal sørge for oplagring af fakturaer vedrørende levering af goder eller tjenesteydelser på deres område, og hvor længe afgiftspligtige personer, der er etableret på deres område, skal oplagre fakturaer, som de har modtaget.

For at sikre overholdelsen af betingelserne i tredje afsnit kan de i fjerde afsnit nævnte medlemsstater kræve, at fakturaerne oplagres i den originale form, på papir eller elektronisk, hvori de blev fremsendt. De kan ligeledes kræve, at når fakturaerne oplagres elektronisk, skal dataene til sikring af ægtheden af oprindelsen og integriteten af indholdet af hver faktura også oplagres.

De i fjerde afsnit nævnte medlemsstater kan fastsætte specifikke krav om forbud mod eller begrænsning af oplagring af fakturaer i et land, med hvilket der ikke findes noget ret-

ligt instrument vedrørende gensidig bistand med en retsvirkning, der svarer til reglerne i direktiv 76/308/EØF og 77/799/EØF og forordning (EØF) nr. 218/92 og til den i artikel 22a omhandlede ret til elektronisk adgang, downloading og anvendelse.

Medlemsstaterne kan på betingelser, som de selv fastsætter, indføre pligt til oplagring af fakturaer, som ikke-afgiftspligtige personer har modtaget.

- e) I litra c) og d) forstås ved fremsendelse og oplagring af en faktura »ad elektronisk vej« fremsendelse eller tilrådighedsstilling for kunden og oplagring ved hjælp af elektronisk databehandlingsudstyr (herunder digital komprimering) og datalagringsudstyr, hvor der anvendes tråd, radio, optiske midler eller andre elektromagnetiske midler. Med henblik på dette direktiv accepterer medlemsstaterne som faktura ethvert dokument eller enhver meddelelse i papirform eller elektronisk form, der opfylder betingelserne i dette stykke.

- 3) Følgende afsnit indsættes i stk. 8:

»Muligheden i første afsnit kan ikke anvendes til at pålægge forpligtelser ud over dem, der er fastsat i stk. 3.«

- 4) Følgende afsnit indsættes i stk. 9, litra a):

»Med forbehold af de i litra d) fastsatte bestemmelser kan medlemsstaterne imidlertid ikke dispensere de i tredje led nævnte afgiftspligtige personer fra forpligtelserne i artikel 22, stk. 3.«

- 5) Følgende tekst indsættes som stk. 9, litra d):

»d) Med forbehold af samrådsproceduren med det i artikel 29 nævnte udvalg og under de betingelser, medlemsstaterne selv måtte fastsætte, kan de bestemme, at fakturaer vedrørende goder eller tjenesteydelser, der leveres på deres område, ikke behøver at opfylde de i stk. 3, litra b), omtalte betingelser under følgende forudsætninger:

- hvis fakturabeløbet er lille, eller
- hvis handels- eller administrationspraksis i den pågældende erhvervssektor eller de tekniske vilkår for udstedelse af fakturaerne gør det vanskeligt at overholde samtlige forpligtelser i stk. 3, litra b).

Fakturaerne skal under alle omstændigheder indeholde følgende:

- udstedelsesdato
- identifikation af den afgiftspligtige person

- identifikation af, hvilken type goder eller tjenesteydelser der er blevet leveret
- angivelse af afgiftsbeløbet eller de nødvendige oplysninger til beregning deraf.

Den forenkling, der er indeholdt i dette litra, kan dog ikke anvendes ved transaktioner som omhandlet i stk. 4, litra c).«

- 6) Følgende tekst indsættes som stk. 9, litra e):

»e) I tilfælde af, at medlemsstaterne gør brug af den mulighed, de i medfør af litra a), tredje led, har for ikke at give det i stk. 1, litra c), nævnte nummer til afgiftspligtige personer, som ikke foretager nogen af de i stk. 4, litra c), omhandlede transaktioner, skal fakturaen i stedet for leverandørens og kundens registreringsnummer indeholde et andet nummer, et såkaldt skatteregistreringsnummer, som defineret af de berørte medlemsstater. De i første afsnit nævnte medlemsstater kan, hvis den afgiftspligtige person har fået tildelt det nummer, der er omhandlet i stk. 1, litra c), desuden bestemme, at fakturaen skal indeholde:

- det i stk. 1, litra c), nævnte nummer og leverandørens skatteregistreringsnummer for så vidt angår levering af tjenesteydelser som omhandlet i artikel 28b, punkt C, D, E og F, og levering af goder som omhandlet i artikel 28c, punkt A, og punkt E, nr. 3,
- enten leverandørens skatteregistreringsnummer eller det i stk. 1, litra c), nævnte nummer for så vidt angår levering af andre goder eller tjenesteydelser.«

Artikel 3

Følgende artikel indsættes:

»Artikel 22a

Ret til adgang til fakturaer, der er oplagret elektronisk i en anden medlemsstat.

Når en afgiftspligtig person oplagrer udstedte eller modtagne fakturaer elektronisk, således at der sikres onlineadgang til dataene, og oplagingsstedet er beliggende i en anden medlemsstat end den, hvor vedkommende er etableret, har de kompetente myndigheder i etableringsmedlemsstaten med henblik på dette direktiv ret til elektronisk adgang til, downloading og anvendelse af disse fakturaer inden for de grænser, der er fastsat i den afgiftspligtiges etablerings-

medlemsstats forskrifter, og i det omfang denne medlemsstat finder det nødvendigt af kontrol-hensyn.«

Artikel 4

1) I artikel 10, stk. 2, tredje afsnit, første og tredje led, udgår »eller af det dokument, der tjener som faktura«.

2) I artikel 24, stk. 5, og i artikel 26a, punkt B, nr. 9, udgår »eller i noget andet dokument, der tjener som faktura«.

3) I artikel 26a, punkt C, stk. 4, udgår »eller et andet tilsvarende dokument«.

4) I artikel 28d, stk. 3, og stk. 4, andet afsnit, udgår »eller et andet tilsvarende dokument« og »eller dokumentet«.

5) I artikel 28g (som erstatter artikel 21 i samme direktiv) foretages følgende ændring i artikel 21:

– I stk. 1, litra d), udgår »eller et dokument, der tjener som faktura«.

6) I artikel 28o, stk. 1, litra e), udgår »eller andre tilsvarende dokumenter«.

Artikel 5

Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv med virkning fra den 1. januar 2004. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

Artikel 6

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 7

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 20. december 2001.

På Rådets vegne

C. PIQUÉ

Formand

¹²⁾ EFT C 96 E af 27.3.2001, s. 145.

¹³⁾ Udtalelse afgivet den 13.6.2001 (endnu ikke offentliggjort i EFT).

¹⁴⁾ EFT C 193 af 10.7.2001, s. 53.

¹⁵⁾ EFT L 145 af 13.6.1977, s. 1. Senest ændret ved direktiv 2001/4/EF (EFT L 22 af 24.1.2001, s. 17).

¹⁶⁾ EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

¹⁷⁾ EFT L 73 af 19.3.76, s. 18. Senest ændret ved direktiv 2001/44/EF (EFT L 175 af 28.6.2001, s. 17)

¹⁸⁾ EFT L 336 af 27.12.1977, s. 15. Senest ændret ved tiltrædelsesakten af 1994.

¹⁹⁾ EFT L 24 af 1.2.1992, s. 1.

²⁰⁾ EFT L 13 af 19.1.2000, s. 12.

²¹⁾ EFT L 338 af 28.12.1994, s. 98.«

Bilag D

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

§ 15. Leveringsstedet for ydelser er her i landet, når ydelsen leveres af en afgiftspligtig person, der her har etableret enten stedet for sin økonomiske virksomhed eller et fast forretningssted, hvorfra ydelsen leveres, eller i mangel heraf har bopæl eller sædvanligt opholdssted her, jf. dog stk. 2 og §§ 16-21.

Stk. 2. Leveringsstedet for udlejning af transportmidler er ikke her i landet, hvis transportmidlet udelukkende benyttes uden for EU.

Lovforslaget

§ 1

I lov om merværdiafgift (momsloven), jf. lov-bekendtgørelse nr. 804 af 16. august 2000, som ændret ved § 2 i lov nr. 165 af 15. marts 2000, § 32 i lov nr. 1029 af 22. november 2000, § 3 i lov nr. 1299 af 20. december 2000, § 1 i lov nr. 1088 af 19. december 2001, § 1 i lov nr. 291 af 15. maj 2002 og § 22 i lov nr. 409 af 16. juni 2002, foretages følgende ændringer:

1. §§ 15, 16, 17 og 18 affattes således:

”§ 15. Leveringsstedet for ydelser er her i landet, når ydelsen leveres af en afgiftspligtig person, der her har etableret enten stedet for sin økonomiske virksomhed eller et fast forretningssted, hvorfra ydelsen leveres, eller i mangel heraf har bopæl eller sædvanligt opholdssted her, jf. dog stk. 2-4 og §§ 16-21.

Stk. 2. Leveringsstedet er her i landet for de i nr. 1-11 nævnte ydelser, der leveres fra et andet EU-land til en afgiftspligtig person her i landet. For de i nr. 1-10 nævnte ydelser er leveringsstedet dog ikke her i landet, hvis ydelsen faktisk benyttes eller udnyttes uden for EU.

- 1) Hel eller delvis overdragelse af ophavsret-tigheder, patentrettigheder, licensrettighe-der, retten til varemærker, fællesmærker og mønstre og andre lignende rettigheder.
- 2) Reklameydelser.
- 3) Ydelser fra rådgivningsvirksomheder, inge-niører, projekteringsvirksomheder, advoka-ter og revisorer samt andre lignende ydelser, databehandling og meddelelse af oplysning-er.
- 4) Påtagelse af forpligtelse til helt eller delvis at undlade udøvelse af en erhvervmæssig virksomhed eller brug af en af de rettighe-der, der er nævnt i dette stykke.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

- 5) Bank-, finansierings- og forsikringsvirksomhed, bortset fra udlejning af bankbokse.
- 6) Levering af arbejdskraft.
- 7) Udlejning af løsøregenstande, bortset fra transportmidler.
- 8) Ydelser, der udføres af formidlere, som handler i andres navn og for andres regning, når formidlerens virksomhed vedrører levering af ydelser som nævnt i dette stykke.
- 9) Teleydelser.
- 10) Radio- og tv-spredningstjenester.
- 11) Elektronisk leverede tjenesteydelser, herunder blandt andet levering af web-steder, fjernvedligeholdelse af software og hardware, levering og ajourføring af software, levering af billeder, tekster og information og tilrådgivningsstilling af databaser, levering af musik eller film, spil, herunder hasardspil eller spil om penge, udsendelser eller politiske, kulturelle og kunstneriske begivenheder, sportsbegivenheder, videnskabelige begivenheder eller underholdning.

Stk. 3. Leveringsstedet for de ydelser, der er nævnt i stk. 2, og som leveres fra steder uden for EU, er her i landet i følgende tilfælde:

- 1) Når de i stk. 2, nr. 1-10, nævnte ydelser leveres til en aftager her i landet, hvis ydelsen faktisk benyttes eller udnyttes her i landet.
- 2) Når de i stk. 2, nr. 11, nævnte ydelser leveres til en aftager her i landet.

Stk. 4. Leveringsstedet for de ydelser, der er nævnt i stk. 2, og som leveres af en afgiftspligtig person her i landet, er ikke her i landet i følgende tilfælde:

- 1) Når de i stk. 2, nr. 1-10, nævnte ydelser leveres til en aftager her i landet, hvis ydelsen faktisk benyttes eller udnyttes uden for EU.
- 2) Når ydelserne leveres til en afgiftspligtig person i et andet EU-land.
- 3) Når de i stk. 2, nr. 1-10, nævnte ydelser leveres til en ikke afgiftspligtig person i et andet EU-land, hvis ydelsen faktisk benyttes eller udnyttes uden for EU.

Gældende formulering

§ 16. Leveringsstedet for ydelser er her i landet, når ydelsen vedrører fast ejendom, der er beliggende her, herunder ydelser fra ejendomsmæglere, ejendomshandlere og sagkyndige, samt arkitekters og tilsynsførendes ydelser vedrørende forberedelse eller samordning af bygearbejder. Leveringsstedet for ydelser vedrørende fast ejendom, der er beliggende i udlandet, er ikke her i landet.

§ 17. Leveringsstedet for følgende ydelser er her i landet, når ydelsen faktisk præsteres her, og ikke her i landet, når ydelsen faktisk præsteres i udlandet:

- 1) Aktiviteter inden for kunst og kultur, sport, underholdning, undervisning, videnskab og lign.
- 2) Sagkyndig vurdering af løsøregerstande, jf. dog stk. 2.
- 3) Arbejde udført på løsøregerstande, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Leveringsstedet for sagkyndig vurdering af løsøregerstande samt arbejde udført på løsøregerstande er ikke her i landet, når aftageren af ydelsen er registreret for merværdiafgift i et andet EU-land, og varerne forsendes eller transporteres til udlandet. Leveringsstedet er dog her i landet, når ydelsen præsteres i et andet EU-land og varen forsendes eller transporteres ud af det pågældende EU-land, når aftageren af ydelsen er registret her.

§ 18. Leveringsstedet er her i landet for følgende ydelser, som leveres til aftagere her i landet, eller som leveres her fra landet, jf. dog stk. 2 og 3:

- 1) Hel eller delvis overdragelse af ophavsrettigheder, patentrettigheder, licensrettigheder, retten til varemærker, fællesmærker og mønstre og andre lignende rettigheder.
- 2) Reklameydelser.

Lovforslaget

- 4) Når de i stk. 2, nr. 1-10, nævnte ydelser leveres til en aftager uden for EU, medmindre ydelsen faktisk benyttes eller udnyttes her i landet.
- 5) Når de i stk. 2, nr. 11, nævnte ydelser leveres til en aftager uden for EU.

§ 16. Leveringsstedet for udlejning af transportmidler er ikke her i landet, hvis transportmidlet faktisk benyttes uden for EU, jf. § 15, stk. 1.

Stk. 2. Leveringsstedet for udlejning af transportmidler til en afgiftspligtig person er her i landet, når ydelsen leveres af en afgiftspligtig person uden for EU, og transportmidlet faktisk benyttes her i landet.

§ 17. Leveringsstedet for ydelser er her i landet, når ydelsen vedrører fast ejendom, der er beliggende her, herunder ydelser fra ejendomsmæglere, ejendomshandlere og sagkyndige, samt arkitekters og tilsynsførendes ydelser vedrørende forberedelse eller samordning af bygearbejder. Leveringsstedet for ydelser vedrørende fast ejendom, der er beliggende i udlandet, er ikke her i landet.

§ 18. Leveringsstedet for følgende ydelser er her i landet, når ydelsen faktisk præsteres her, og ikke her i landet, når ydelsen faktisk præsteres i udlandet:

- 1) Aktiviteter inden for kunst og kultur, sport, underholdning, undervisning, videnskab og lignende.
- 2) Sagkyndig vurdering af løsøregerstande, jf. dog stk. 2.

Gældende formulering

- 3) Ydelser fra rådgivningsvirksomheder, ingeniører, projekteringsvirksomheder, advokater og revisorer samt andre lignende ydelser, databehandling og meddelelse af oplysninger.
- 4) Påtagelse af forpligtelse til helt eller delvis at undlade udøvelse af en erhvervmæssig virksomhed eller brug af en af de rettigheder, der er omhandlet i dette stykke.
- 5) Bank-, finansierings- og forsikringsvirksomhed, bortset fra udlejning af bankboks.
- 6) Levering af arbejdskraft.
- 7) Udlejning af løsøregenstande, bortset fra transportmidler.
- 8) Ydelser, der udføres af formidlere, som handler i andres navn og for andres regning, når formidlerens virksomhed vedrører levering af ydelser som omhandlet i dette stykke.
- 9) Teleydelser.

Stk. 2. Leveringsstedet, når de i stk. 1 omhandlede ydelser leveres til aftagere her i landet, er ikke her i landet i følgende tilfælde:

- 1) Når ydelsen udelukkende benyttes eller udnyttes uden for EU.
- 2) Når ydelsen leveres fra steder inden for EU til ikke afgiftspligtige personer her i landet.

Stk. 3. Leveringsstedet, når de i stk. 1 omhandlede ydelser leveres her fra landet, er ikke her i landet i følgende tilfælde:

- 1) Når ydelsen leveres til afgiftspligtige personer i andre EU-lande.
- 2) Når ydelsen leveres til ikke registrerede aftagere her i landet og ydelsen udelukkende benyttes eller udnyttes uden for EU.
- 3) Når ydelsen leveres til aftagere uden for EU og ydelsen udelukkende benyttes eller udnyttes uden for EU.

Lovforslaget

- 3) Arbejde udført på løsøregenstande, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Leveringsstedet for sagkyndig vurdering af løsøregenstande samt arbejde udført på løsøregenstande er ikke her i landet, når aftageren af ydelsen er registreret for merværdiafgift i et andet EU-land og varerne forsendes eller transporteres til udlandet. Leveringsstedet er dog her i landet, når ydelsen præsteres i et andet EU-land og varen forsendes eller transporteres ud af det pågældende EU-land, når aftageren af ydelsen er registreret her.”.

Bilag til f. t. l. vedr. momsloven

Gældende formulering

§ 21. Leveringsstedet for ydelser bortset fra de i § 18 omhandlede, der leveres af formidlere, som handler i andres navn og for andres regning, fastsættes efter følgende regler:

- 1) Ved transport af varer mellem to EU-lande fastsættes leveringsstedet i overensstemmelse med § 19, stk. 2.
- 2) Ved ydelser som lastning, losning, omladning og lign. knyttet til transport af varer mellem to EU-lande fastsættes leveringsstedet i overensstemmelse med § 20, stk. 2.
- 3) Ved andre formidlingsydelser end omhandlet i nr. 1 og 2 er leveringsstedet her i landet, når formidlingsydelsen vedrører en transaktion, der er afgiftspligtig her, medmindre aftageren af formidlingsydelsen er registreret for merværdiafgift i et andet EU-land. Leveringsstedet er ligeledes her i landet, når formidlingsydelsen vedrører en transaktion, der er afgiftspligtig i et andet EU-land, hvis aftageren af formidlingsydelsen er registreret her.

§ 42. - - -

Stk. 2-4. - - -

Stk. 5. Grundlaget for fradrag efter stk. 4 er inden for de første 3 år fra køretøjets første indregistrering 2 pct. pr. måned af den for køretøjet betalte registreringsafgift her i landet og 1 pct. pr. måned i følgende år. Hvis et køretøj har været i brug inden registreringen, eller hvis første registreringstidspunkt ikke kan fastslås, regnes perioden nævnt i 1. pkt. fra køretøjets fremstillings-tidspunkt. Såfremt registreringsafgiftsbeløbet er ukendt, anvendes i stedet 55 pct. af udlejerens anskaffelsespris inkl. afgifter for køretøjet. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler for fakturering af fradraget.

*Stk. 6-7. - - -**Lovforslaget*

2. I § 21 ændres ”§ 18” til: ”§ 15, stk. 2”.

3. I § 21, nr. 3, ændres to steder ”er afgiftspligtig” til: ”foretages”.

4. § 42, stk. 5, sidste pkt., affattes således:

”Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om udlejers pligt til at give oplysninger til brug for beregning af fradraget.”

Gældende formulering

§ 52. Enhver registreret virksomhed skal for levering af varer og ydelser bortset fra de af § 13 omfattede udstede en faktura til modtageren. Såfremt en del af en samlet leverance kræves betalt, inden leverancen er afsluttet, skal der udstedes særskilt faktura for denne del. Faktureringspligten anses for opfyldt, såfremt modtageren udsteder et afregningsbilag. Udstederen af afregningsbilaget skal sikre sig, at leverandøren er en registreret virksomhed. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om krav til faktureringen, herunder om fravigelse af fakturakravene for bestemte typer af salg samt fastsætte begrænsninger for anvendelsen af afregningsbilag.

Stk. 2. Sker der efter fakturaens udstedelse retturnering af varer, skal der udstedes kreditnota. Det samme gælder, hvis leverandøren efter fakturaens udstedelse giver afslag i prisen. Finder efterbetaling sted, skal der udstedes faktura for efterbetalingen.

Stk. 3. Virksomheder, der ikke er registreret, samt registrerede virksomheder, der leverer ikke-afgiftspligtige varer og ydelser, må ikke på fakturaer anføre afgiftsbeløb eller anden angivelse af, at fakturabeløbet indbefatter afgift. Modtager virksomheden afregningsbilag, hvorpå der er anført afgiftsbeløb eller anden angivelse af, at afregningen indbefatter afgift, skal virksomheden gøre den, der har udstedt afregningsbilaget, opmærksom herpå og tilbagebetale modtagne afgiftsbeløb.

Stk. 4. Virksomheder, der i strid med stk. 3 på en faktura anfører afgiftsbeløb eller anden angivelse af, at fakturabeløbet indbefatter afgift, skal indbetale afgiftsbeløbet til de statslige told- og skattemyndigheder. Det samme gælder, hvis en virksomhed på en faktura anfører afgift med et for stort beløb eller på en faktura over leverancer, hvoraf der ikke skal betales afgift, anfører afgiftsbeløb eller anden angivelse af, at fakturabeløbet indbefatter afgift. Indbetaling kan dog undlades, hvis fejlen berigtiges over for køberen.

Stk. 5. Ved prisangivelser for varer og ydelser skal det tydeligt tilkendegives, hvis prisen ikke indbefatter afgift efter denne lov.

Lovforslaget

5. § 52 ophæves og i stedet indsættes:

”§ 52. Enhver registreret virksomhed skal for levering af varer og ydelser bortset fra de af § 13 omfattede udstede en faktura til modtageren (kunden). Hvis hele eller en del af en leverance kræves betalt, inden leverancen er afsluttet, skal der udstedes særskilt faktura herfor.

Stk. 2. Faktureringspligten anses for opfyldt, hvis den registrerede virksomheds kunde udsteder en faktura. Det er en betingelse, at der foreligger en forud indgået aftale mellem den registrerede virksomhed og kunden, og at der er fastlagt en fremgangsmåde, hvorefter den registrerede virksomhed godkender hver enkelt faktura.

Stk. 3. Faktureringspligten anses også for opfyldt, hvis en tredjeperson i den registrerede virksomheds navn og for dennes regning udsteder en faktura til modtageren af varen eller tjenesteydelsen.

Stk. 4. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om krav til faktureringen som nævnt i stk. 1-3, herunder om fravigelse af fakturakravene for bestemte typer af salg.

Stk. 5. Sker der efter fakturaens udstedelse retturnering af varer, skal der udstedes kreditnota. Det samme gælder, hvis leverandøren efter fakturaens udstedelse giver afslag i prisen. Finder efterbetaling sted, skal der udstedes faktura for efterbetalingen.

Gældende formulering

Stk. 6. Kopi af fakturaer og kreditnotaer samt modtagne afregningsbilag skal opbevares af leverandøren.

Lovforslaget

Stk. 6. Virksomheder, der ikke er registreret, samt registrerede virksomheder, der leverer ikke-afgiftspligtige varer og ydelser, må ikke på fakturaen anføre afgiftsbeløb eller anden angivelse af, at fakturabeløbet indbefatter afgift. Modtager virksomheden en af en kunde eller en tredjeperson udstedt faktura, hvorpå der er anført afgiftsbeløb eller anden angivelse af, at afregningen indbefatter afgift, skal virksomheden gøre den, der har udstedt fakturaen, opmærksom herpå og tilbagebetale modtagne afgiftsbeløb.

Stk. 7. Virksomheder, der i strid med stk. 6 på en faktura anfører afgiftsbeløb eller anden angivelse af, at fakturabeløbet indbefatter afgift, skal indbetale afgiftsbeløbet til de statslige told- og skattemyndigheder. Det samme gælder, hvis en virksomhed på en faktura anfører afgift med et for stort beløb eller på en faktura over leverancer, hvoraf der ikke skal betales afgift, anfører afgiftsbeløb eller anden angivelse af, at fakturabeløbet indbefatter afgift. Indbetaling kan dog undlades, hvis fejlen berigtiges over for køberen.

Stk. 8. Ved prisangivelser for varer og ydelser skal det tydeligt tilkendegives, hvis prisen ikke indbefatter afgift efter denne lov.

§ 52 a. Enhver registreret virksomhed skal sørge for opbevaring af kopier af fakturaer, som udstedes af virksomheden selv, af virksomhedens kunde eller af en tredjeperson, og for opbevaring af kreditnotaer samt af fakturaer, som virksomheden har modtaget, jf. § 52.

Stk. 2. En virksomhed kan opbevare udstedte eller modtagne elektroniske fakturaer i et andet land på betingelse af, at virksomheden meddeler de statslige told- og skattemyndigheder opbevaringsstedet. Herudover skal opbevaring i et andet land af elektroniske fakturaer ske på de betingelser, som er nævnt i stk. 3 og 4.

Stk. 3. Med henblik på kontrol har de statslige told- og skattemyndigheder efter anmodning til enhver tid og uden unødigt forsinkelse ret til fuld elektronisk onlineadgang, downloading og anvendelse af udstedte eller modtagne fakturaer, som en virksomhed opbevarer ad elektronisk vej i et andet land.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

Stk. 4. Opbevaring af elektroniske fakturaer kan ikke ske i et land uden for EU, med hvilket der ikke findes noget retligt instrument vedrørende gensidig bistand med en retsvirkning, der svarer til reglerne i direktiv 76/308/EØF og 77/799/EØF og forordning (EØF) nr. 218/92 og til den i stk. 3 nævnte ret til elektronisk adgang, downloading og anvendelse.”.

Kapitel 16**Særlige bestemmelser vedrørende landbrug og fiskeri m.v.****§ 66.**(Ophævet).**6. Kapitel 16** affattes således:**”Kapitel 16****Særordning for tredjelandsvirksomheder, der leverer elektroniske tjenesteydelser til ikke afgiftspligtige personer inden for EU.**

§ 66. En tredjelandsvirksomhed, jf. stk. 2, litra a, der leverer tjenesteydelser som nævnt i § 15, stk. 2, nr. 11, kan vælge at tilslutte sig særordningen for tredjelandsvirksomheder, der leverer elektroniske tjenesteydelser til ikke afgiftspligtige personer inden for EU.

Stk. 2. Ved anvendelse af reglerne om særordningen forstås ved:

- a) "tredjelandsvirksomhed", en afgiftspligtig person, som hverken har etableret hjemstedet for sin virksomhed eller har et fast forretningssted inden for EU's område, og som ikke på anden måde kræves momsregistreret i et EU-land.
- b) "elektroniske tjenesteydelser" og "elektronisk leverede tjenesteydelser", de tjenesteydelser, der henvises til i § 15, stk. 2, nr. 11.
- c) "identifikationsmedlemsland", det medlemsland, som tredjelandsvirksomheden vælger at kontakte for at anmelde, hvornår virksomhed som afgiftspligtig inden for EU's område påbegyndes efter reglerne om særordningen.
- d) "forbrugsmedlemsland", det medlemsland, hvor leveringen af elektroniske tjenesteydelser til ikke afgiftspligtige personer anses for at finde sted.
- e) "afgiftsangivelse", en angivelse, som indeholder de oplysninger, der er nødvendige for at fastlægge det afgiftsbeløb, der skal opkræves i hvert medlemsland.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

Stk. 3. En tredjelandsvirksomhed, som ønsker at tilslutte sig særordningen med Danmark som identifikationsmedlemsland, skal til de statslige told- og skattemyndigheder anmelde påbegyndelse af virksomhed som afgiftspligtig inden for EU. Virksomheden skal endvidere anmelde ændring og ophør af virksomhed, hvis denne ikke mere er omfattet af særordningen. Anmeldelser skal ske elektronisk.

Stk. 4. Når en tredjelandsvirksomhed har tilsluttet sig særordningen, finder ordningen anvendelse på alle virksomhedens leveringer af elektroniske tjenesteydelser til ikke afgiftspligtige personer inden for EU. De i 1. pkt. nævnte leveringer beskattes med forbrugsmedlemslandets afgiftssats (normalsatsen).

Stk. 5. Tredjelandsvirksomheden afmeldes og udelukkes fra særordningen, hvis:

- a) tredjelandsvirksomheden meddeler, at den ikke længere præsterer elektroniske tjenesteydelser, eller
- b) det på anden måde kan antages, at tredjelandsvirksomhedens afgiftspligtige aktiviteter er bragt til ophør, eller
- c) tredjelandsvirksomheden ikke længere opfylder betingelserne for at anvende særordningen, eller
- d) tredjelandsvirksomheden til stadighed undlader at rette sig efter reglerne for særordningen.

Stk. 6. Tredjelandsvirksomheden skal med udgangspunkt i det efter stk. 8 førte regnskab til de statslige told- og skattemyndigheder elektronisk indsende en afgiftsangivelse for hvert kvartal (afgiftsperiode), uanset om der er leveret elektroniske tjenesteydelser eller ej. Angivelsen skal indsendes inden for 20 dage efter udgangen af den afgiftsperiode, som angivelsen vedrører. Tredjelandsvirksomheden skal indbetale afgiften til de statslige told- og skattemyndigheder, samtidig med at afgiftsangivelsen indsendes.

Stk. 7. Tredjelandsvirksomheden kan få godtgjort afgift efter reglerne i § 45, stk. 1.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

Stk. 8. Med henblik på, at de statslige told- og skattemyndigheder kan fastslå, at den i stk. 6 nævnte angivelse er korrekt, skal tredjelandsvirksomheden føre et regnskab med de transaktioner, der er omfattet af særordningen. Dette regnskab skal efter anmodning fra de statslige told- og skattemyndigheder gøres elektronisk tilgængeligt for disse myndigheder. Dette skal ske inden for en tidsfrist, som de statslige told- og skattemyndigheder fastsætter i anmodningen. Regnskabet skal opbevares i en periode på ti år fra udgangen af det år, hvor transaktionen blev foretaget.

Stk. 9. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om særordningen for tredjelandsvirksomheder, der leverer elektroniske tjenesteydelser til ikke afgiftspligtige personer inden for EU.”

§ 67. (Ophævet).

§ 68. (Ophævet).

Til lovforslag nr. L 69. Skriftlig fremsættelse (6. november 2002)

Skatteministeren (Svend Erik Hovmand):

Herved tillader jeg mig for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af momsloven (Moms på ydelser leveret ad elektronisk vej og moms fakturering, herunder elektronisk, samt tilpasninger til EU-regler om beskatningssted).

(Lovforslag nr. L 69).

Lovforslaget gennemfører to EU-direktiver.

For det første gennemfører lovforslaget et nyt EU-direktiv om moms på ydelser leveret ad elektronisk vej (musik, film m.v., som downloades fra Internettet).

Denne del af lovforslaget angiver, i hvilket land der skal betales moms af elektroniske tjenesteydelser. Dette har ikke hidtil fremgået af momsloven, og har derfor givet anledning til problemer ved anvendelsen af reglerne både for virksomheder og myndigheder.

Formålet med det nye direktiv er bl.a. at forbedre EU-virksomheders, herunder danske virksomheders, konkurrencemæssige situation i forhold til virksomheder etableret uden for EU.

Efter direktivet og lovforslaget skal der, fra den 1. juli 2003, ikke betales moms af salg af elektronisk leverede tjenesteydelser, når EU-virksomheder sælger ydelserne til kunder i tredjelande.

Der skal der pålægges moms i forbrugslandet dvs. i EU, når ydelsen leveres fra en tredjelandsvirksomhed til en privat forbruger i EU.

Det betyder f. eks. at en amerikansk virksomhed, der sælger til en privat forbruger i Danmark skal betale 25 pct. dansk moms. Herved sker en ligestilling af amerikanske og danske virksomheders konkurrencesituation.

Reglerne er provenuneutrale.

For det andet gennemfører lovforslaget et EU-direktiv om forenkling, modernisering og harmonisering af kravene til momsfakturering. Direktivet skal gennemføres i national lovgivning med virkning fra 1. januar 2004.

De danske regler på området kan stort set opretholdes. På nogle punkter afviger de fælles regler, der skal gælde i EU, dog fra de danske regler. Virksomheden skal derfor anføre lidt flere oplysninger på momsfakturaen, end der kræves efter reglerne i dag.

Jeg er opmærksom på, at denne del af lovforslaget kan give anledning til ændringer i virksomhedernes IT-systemer osv. På længere sigt vil de nye regler dog forenkle den grænseoverskridende handel.

Herudover giver direktivet danske virksomheder bedre muligheder for at opbevare elektroniske momsfakturaer i udlandet. For eksempel kan en dansk filial lade moderselskabet opbevare de elektroniske momsfakturaer i et andet EU-land under forudsætning af, at ægtheden af dens oprindelse og integriteten af indholdet garanteres.

Fakturareglerne har ingen provenumæssige virkninger.

For det tredje gennemfører lovforslaget nogle tilpasninger i momslovens regler om beskatningssted. Dermed kommer disse regler i overensstemmelse med EU-reglerne.

Eksempelvis medfører lovforslaget, at danske busselskaber ikke, som i dag, har incitament til at eksportere busser til lande uden for EU for derefter at leje dem tilbage og dermed undgå at betale dansk moms.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg anbefale lovforslaget til Folketingets velvillige behandling.